

Na Zemi se psal srpen roku 2435. Uplynulo už 30 let od chvíle, kdy se okouzující Mironě z Thetu málem podařilo zničit Rhodanovo Solární impérium. Pro lidstvo to bylo třicet let klidné práce v míru, doba konsolidace.

Toto klidné období galaktických dějin lidstva však skončilo v okamžiku, kdy lidé Perryho Rhodana začali hon na Svobodného obchodníka Roie Dantona a svedli cvičnou bitvu na planetě Rubin.

Gigantický robot se vynořil z hloubi Universa. Obr pozoroval bitvu a vyvodil z toho chybné závěry. Vyslal své loďstvo a započal vyhlazovací tažení proti všem pozemským lodím, které se mu postavily do cesty.

Při prvním střetnutí s koncentrovanou mocí gigantů byla ztracena i Redhorsova loď BLACK HILLS. Pouze plukovník Don Redhorse a hrstka jeho mužů přežila peklo, které rozpoutaly cizí ultralodě. Odletěli - a dostali se na plošinu hrůzy...

1.

Smrt zastihla Nibura v okamžiku, kdy si právě dopínal ochranný oděv. Ohnivý jazyk, který prorazil strop můstku BLACK HILLSU byl rychlejší. Nezůstala po něm ani stopa.

Zachery Parral byl už v únikovém potrubí. Jen lidé z můstku měli šanci se zachránit. Všude jinde umírali rychle jako Nibur, nebo pomalu a v hrozných mukách.

Parral sám byl překvapen, že je ještě naživu, je schopen stát a pohybovat se v těžkém ochranném oděvu. Měl v čerstvé paměti náraz, kterým byla bíle planoucí loď vržena na povrch planety Rubin. Otřes vyhodil Parrala z křesla a vrhl ho na druhý konec můstku. Jen to, že se mu podařilo zachytit nohy stolu, mu zachránilo život. Přesněji řečeno, dovolilo mu přežít ty první hrozné okamžiky. Smrt ho však mohla zastihnout každou chvíli.

Třidvacetiletý poručík Parral, který dosud nezažil žádnou kosmickou bitvu, si často kladl otázku, jaké to je, bojovat na život a na smrt. Nyní viděl, že všechny jeho představy byly falešné.

Na patetická slova a okázalé hrdinství nezbyval čas. Lidé umírali dříve než stačili cokoli říci či udělat. Konec byl brutální, nelidský. Poručík v tomto okamžiku pochopil, že příběhy, které četl o kosmických bitvách, byly pravdivé. Jen se zdály nepravděpodobné v době, kdy třicet let žádná kosmická bitva nebyla. Během jeho života se žádná neodehrála.

Zachery si byl vědom, že unikl Niburovu osudu jen náhodou. Dva roky pro něj byl Nibur důvěrným přítelem a vzorem a najednou byl pryč.

Někdo poklepal Zacherymu na rameno a tím ho vrátil do skutečnosti. Parral se otočil a spatřil plukovníka Redhorse, kapitána BLACK HILLSU. Vlastně už jen kapitána hořícího vraku a možná ještě velitele space jetu, pokud se ho podaří z vraku vystělit.

„Na co čekáte, poručíku?“ zakřičel Redhorse. „Vzhůru!“

Poručík přikývl a natáhl se po katapultovací páce únikového potrubí. Skrz kouř a plameny viděl blížít se postavy v ochranných oděvech, některé vrávaly, některé potřebovaly oporu. *Co teď?* blesklo Zacherymu hlavou. Nedokázal ani stlačit páku, na které měl ruku.

„Ustupte, mladý, udělám to sám,“ křikl mu Redhorse, odstrčil ho a v příštím okamžiku Parral cítil, jak je vržen vzhůru. Poručík věděl, že záchranné potrubí je speciálně legováno, přesto se nemohl zbavit obav, že potrubí může být někde ucpané. Kolem stále zněly výbuchy a v potrubí byla tma. Nebylo tu ani dost místa na to, aby zvedl ruku a zapnul svítidlo v přílbě.

Náhle však všechno kolem zalilo světlo. Zachery duchapřítomně zapnul létací zařízení zabudované v ochranném oděvu. Z dýmu se vynořila nějaká postava bez ochranného oděvu a zamířila k němu. Ten hladký obličej Parral znal.

„Spinoza!“ vyrazil ze sebe překvapeně. „Kde se tu bereš?“

„Stejně jako vy, pane,“ odpověděl experimentální android Whistler-Company. „Dostal jsem se sem na BLACK HILLSU.“

„Nevěděl jsem, že dovedeš létat,“ poznamenal Parral. „A nedovedu pochopit, jak jsi to přežil bez ochranného oděvu.“

„Jsem nejlepší android jakého kdy Whistler-Company vyrobila,“ ubezpečil ho Spinoza. „Na to nesmíte zapomínat. Mám zabudováno antigravitační zařízení a moje tělo snese extrémně vysoké teploty. Jsem rád, že došlo k této katastrofě. Konečně jsem prodělal test v reálných podmínkách.“

„Zavři svou nevymáchanou hubu!“ zakřičel kdosi a vzápětí se z mračna kouře vynořil seržant Cafana Velarde. Jeho podsaditá postava dokonale vyplňovala ochranný oděv. „Ten plecháč se snad raduje ze zkázy BLACK HILLSU a smrti skoro celé posádky!“

„Má radost se vztahuje pouze k mé osobě,“ vysvětlil nevzrušeně Spinoza. „A i kdybych litoval událostí sebevíc, astronauti by proto stejně neobživil.“

„Já ti jednoho dne utrhnu hlavu,“ temně zaprorokoval seržant.

„Obávám se, ale to se vám nepodaří, pane,“ podotkl Spinoza.

Velarde zaklel a zmizel. Parral si přestal všimnout androida a věnoval se řízení svého letu. Právě se dostal z mračna kouře a konečně pod sebou uviděl celý vrak BLACK HILLSU. Překvapilo ho, že vůbec unikl z té hromady trosk. V

Parralově blízkosti se pohybovalo ještě sedm mužů. Všichni mířili ke dvěma space jetům, které přistály ve vzdálenosti dvou kilometrů od vraku. Záchraná automatika zřejmě dokázala před pádem vystřelit jen ty dvě malé kosmické lodě.

Nejspíš jsou i tyhle stroje poškozené, truchlivě uvažoval Parral.

Ohlédl se a viděl, že z kouře se vynořilo ještě několik osob. Zároveň uslyšel ve sluchátcích plukovníkův hlas.

„Zde kapitán Redhorse!“ jeho hlas zněl docela klidně. „Všichni ať letí ke dvěma katapultovaným jetům. Obyvatel Rubinu se nemusíme obávat. Nejspíš všichni při pádu BLACK HILLSU ze strachu zalezli. Trvá však nebezpečí, že budeme napadeni loďmi, které nás sestřelily.“

Parral si vzpomněl na obrovské ultralodě, které je napadly. Na obrazovkách vypadaly jako pozemské lodě, mohla to však být pouhá náhoda. Posádka BLACK HILLSU už doufala, že prorazila ohnivý kruh obklíčení, když loď zasáhlo několik střel z transformačních děl najednou a válečný křižník se zřítil na planetu.

Ačkoliv k tomu došlo takřka před chvílí, Parralovi to připadalo, jako by to byla vzpomínka na něco dávno minulého. Na podrobnosti pádu si vůbec nevzpomínal. V těch okamžicích reagoval zcela automaticky a dělal přesně to, co ho naučili v kosmické akademii.

BLACK HILLS se zřítil na kraj pouště a zabořil se hluboko do země. Díly terkonitového opancéřování se odlomily od pláště a zabořily se do písku všude kolem dokola jako nevybuchlé bomby.

Poručík se rozhlížel po krajině. Na druhé straně pouště se táhl nízký horský hřeben. V poušti zahlédl několik oáz, které se zvedaly jako hnědé trsy z jednotvárně žlutého písku. Vlevo na obzoru uviděl Parral nějaký tmavý pás, patrně les.

V horách žili domorodci a právě s nimi obchodovali Svobodní obchodníci. Bylo to snadné, protože tyto bytosti byly na vývojovém stupni lidí z doby kamenné. Zjevem připomínaly nejvíce pozemské klokany. Poručíkovi jich bylo líto. Zapletli se do války, aniž by vůbec tušili, o co v ní jde.

V tom mezi námi ovšem není skoro žádný rozdíl, uvědomil si se zlostným úšklebkem. Vždyť ani já nevím, o co v téhle válce vůbec jde, kdo vlastně útočí a proč.

Poručík Parral stejně jako většina mladých důstojníků věřil, že solární loďstvo je neporazitelné. Toto přesvědčení mu nikdo nevštěpoval, ba právě naopak. Učitelé na akademii přesvědčovali své žáky, že existence Solárního impéria může být kdykoliv ohrožena.

Zacherymu však tyto obavy připadaly směšné. Kdo v galaxii by ještě mohl lidstvo ohrozit? Jaký národ z Andromedy by se odvážil zaútočit ze sousední galaxie, aby zničil Terru?

Teprve na Rubinu, vzdáleném 2917 světelných let od Země, poručík Parral prvně zapochyboval o neporazitelnosti solárního loďstva. Jak se však blížil k oběma space jetům jeho obavy se opět rozplynuly. Náhle byl přesvědčen, že již brzy do Roiovy soustavy dorazí posily, které nepříteli rozdrtí.

Zachery Parral byl vysoký a štíhlý. Nejnápadnější na něm bylo zakrnělé levé ucho. Poručík uvažoval o plastické operaci, zatím však raději nosil hodně dlouhé vlasy, které ho zcela zakrývaly. Jeho koníčkem bylo sbírání starých kapesních hodinek. Svou sbírku vozil všude s sebou. Teď na ni myslel s lítostí, protože zůstala někde v troskách. Ze dvou set exemplářů mu zůstal jen ten, co měl u sebe.

Zachery přistál uprostřed hloučku, který se shromáždil u space jetu. Jediný pohled na oba stroje ho přesvědčil, že ani jim se nepodařilo zcela uniknout pohromě.

Vnější poškození nebyla závažná, poručík však měl obavu, že jemnější přístroje mohly být poškozeny mnohem hůř.

„Kolik lidí přežilo?“ zeptal se vtom kapitán BLACK HILLSU, který právě přistál.

„Patnáct,“ odpověděl kdosi.

„A já, pane,“ podotkl Spinoza.

Redhorse se otočil a podíval se na androida, který vypadal jako mladý muž.

„Možná vás bude zajímat, jaké teploty jsem ve vraku naměřil,“ pokračoval snaživě android. „Stál jsem velice blízko centra jednoho výbuchu. Nevím, co přesně explodovalo, ale žár ani náraz nepoškodil mou pozitroniku. Testování tudíž proběhlo velice uspokojivě. Byl bych vám vděčný, kdybych se mohl s jedním space jetem dostat do bezprostřední blízkosti nepřítelů. Rád bych otestoval ještě vliv přímého zásahu na mé tělo.“

„Nepřátelé se o to postarají možná dřív, než nám bude milé,“ přerušil Spinozu Redhorse. „Nadporučíku Carruthere, vyberte sedm mužů a nastupte do jednoho space jetu. Pokuste se najít nějaký úkryt v horách. Přiletím za vámi s ostatními, jakmile se přesvědčíme, že nikdo další už nepřežil.“

Carruther si vybral posádku a odstartoval.

„V horách důkladně opravíme space jety a jakmile nepřítel opustí Roiovu soustavu, odstartujeme a pokusíme se dostat k nějaké pozemské lodi,“ řekl plukovník, když první space jet zmizel.

Zachery se mdle usmál. Vypadalo to docela jednoduše, ale poručík pochyboval, že tento plán se dá tak snadno uskutečnit.

Mladíkovy pochybnosti neunikly zkušenému veliteli.

„Vzpomínám si na situace proti kterým jsou naše současné potíže dětskou hrou,“ dodal Redhorse. Parral skrz čelní část velitelovy přilby jasně viděl snědý obličej zbrázděný hlubokými vráskami. Jen na lících kostech byla kůže napjatá. Vypadal jako maska.

„Lituji, že nemám takové zkušenosti, pane,“ řekl Zachery, byla to však pouhá fráze. Ve skutečnosti toho nelitoval, protože byl přesvědčený, že se na kosmické akademii naučil dost, aby mohl obstát v každé situaci. Předpokládal však, že by takové prohlášení vyvolalo u Redhorse jen útrpný úsměv.

„Však budete mít příležitost je neprodleně nasbírat,“ poznamenal mrzutě seržant Velarde.

Poručík si byl jistý, že obhroublý astronaut ho nemá rád. Ostatně se zdálo, že ten věčně rozmrzlý seržant nemá rád nikoho. Parral mu ale navíc vděčil za přezdívku poručík Tik-Tak, která se na BLACK HILLSU k poručíkově nelibosti ujala. Parral se raději zadíval na Spinozu, který stál opodál s hlavou zakloněnou a díval se na oblohu. Zřejmě vyhlížel kýžený útok.

„Už nemůžeme čekat,“ rozhodl konečně Redhorse. „Je také takřka nemožné, aby v těch hořících troskách někdo přežil.“

Zachery se protáhl vstupní komorou do nitra space jetu. Naneštěstí se octl vedle Spinozy, který bez ustání vykládal o přednostech svého experimentálního těla. Umlčel ho až Redhorskův hlas.

„Hypervysílačka je poškozena,“ oznámil Čejen. „S tím se vyrovnáme. Doufal jsem však, že Kalupův konvertor bude v pořádku, ale není. Budeme se muset pokusit ho opravit.“

Potom plukovník odstartoval se svým diskovitým letounem a v malé výšce zamířil k horám. Zacheryho potěšilo aspoň to, že si v kabině mohl konečně odklopit prilbu. Vzduch ve space jetu byl horký a suchý. Bylo jasné, že ani klimatizace pořádně nefunguje. Naštěstí vzduch na Rubinu byl dýchatelný.

Parral začal prohmátávat ochranný oděv dokud se nepřesvědčil, že bytelné kapesní hodinky jsou v jedné z kapes. Nejraději by se na ně podíval, nechtěl však vzbudit posměch a tak je nechal v kapse.

Opřel se tedy o dveře výstupní komory a na půl ucha poslouchal Spinozovy výklady. Přemýšlel o útočnících. *Kdo jsou ti neznámí nepřátelé? Odkud přišli?*

Čím déle o tom přemýšlel, tím jasněji chápal, že dosud velice podceňoval nebezpečí, která Solárnímu impériu hrozila. Kosmický mocenský blok rozsahu Solárního impéria byl velice zranitelný, mohl být napaden z mnoha stran. Zachery se náhle cítil jako člověk, který celý život bydlí ve zchátralém domě a teprve až když přijde uragan si uvědomí, jak nebezpečné je jeho chatrné obydlí.

2.

Parral měl přivřené oči a zhluboka nasával horký noční vzduch Rubinu. Redhorse ho před půl hodinou uvolnil z práce na opravách a poslal ho chvíli se prospat. Poručík si vyhlédl vhodné místo, ale ačkoliv byl velmi unavený, usnout nedokázal. Znepokojivé myšlenky mu to nedovolovaly.

Oba space jety ležely v průsmyku, kde byly poměrně dobře ukryté. Nebyla tu však voda. Zdálo se, že celou planetu pokrývají jen pouště a strmé, rozervané skály. Voda, z nádrží space jetů byla vlažná a skoro se nedala pít.

Mimo to už bylo zjištěno, že hypervysílačky se nedají opravit, chyběly náhradní díly. Přes tento nezdar se Redhorse se svými muži pustil do oprav konvertorů. Podle výrazu tváře zkušených astronautů poručík viděl, že ani oni nevěří, že se jim to podaří. Redhorse dokonce už prohlásil, že asi budou muset vzlétnout do kosmického prostoru pouze s normálním pohonem.

Parral vytáhl z kapsy své staré hodinky a zjistil, že jsou na Rubinu už více než osm hodin. Vtom uslyšel kroky a tak rychle zastrčil hodinky do kapsy ochranného oděvu. Redhorse trval na tom, že tento oděv se nesmí odložit. Jen prilby směli sundat.

Ze tmy se vynořil seržant Velarde. Měl u sebe baterku a svítil na okolní skály, potom zaměřil světelný kužel na poručíkův obličej a sklouzl jím po jeho těle. V jasném světle se zaleskl řetízek od hodinek, který Zachery zapomněl ve spěchu ukrýt.

„U všech planet, vy ty krámy opravdu nosíte u sebe!“ zvolal překvapený seržant.

„Máte snad něco proti tomu?“ zeptal se vztekle zrudlý Parral.

„Jistěže ne, Parrale,“ odtušil klidně seržant.

„Pro vás jsem stále ještě poručík Parral!“ rozčiloval se Zachery.

„Promiňte, pane,“ odpověděl stále stejně klidně seržant. „Jen jsem se domníval, že výjimečná situace, do které jsme se dostali, poněkud stírá rozdíly v hodnostech. Jsme všichni ve stejné bryndě.“

Tato slova vzala poručíkovi dech. Jak je možné, že čtyřiačtyřicetiletý seržant má takové představy o kázni a subordinaci? Nebo je Velarde tak hloupý?

„Jestliže se budete takto chovat, ohlásím to kapitánovi,“ rozhodně prohlásil poručík. „Ať je situace jakákoliv, vždy zůstáváme příslušníky solárního loďstva a musíme se podle toho chovat.“

„Můj ty smutku,“ reagoval zcela nevzrušeně seržant. „Jste ještě tak mladý, poručíku! Ale to se časem poddá.“

Do světla seržantovy lampy vstoupil nadporučík Carruther, kývl Parralovi a položil seržantovi ruku na rameno. „Šel jste se nadýchat čerstvého vzduchu, Sarge?“ zeptal se přátelsky.

„V tomhle skleníku žádný čerstvý vzduch není, nadporučíku,“ zavrčel Velarde a odešel.

Carruther a Parral zůstali ve tmě. Chvilí oba mlčeli, nakonec promluvil poručík.

„Drzý chlap!“ vyrazil ze sebe.

„Kdo?“ zeptal se nadporučík. „Velarde? Trochu náladový, ale naprosto spolehlivý.“

„O tom silně pochybuji,“ podrážděně se ohradil Parral. „Mluvil jste s ním o soužití různých šarží za mimořádných okolností, pane?“

„Zní to trochu komplikovaně, ne?“ zeptal se s povzdechem Carruther. „Proč bych měl s Velardem mluvit o něčem takovém, poručíku?“

Zachery si připadal jako blázen. Trpce si uvědomil, že autorita není automaticky součástí hodnosti. Carruther autoritu měl, kdežto on ani náhodou. Poručík se kousl do rtu. To by bylo, kdyby tak šel za plukovníkem a celou tu příhodu hlásil!

„Pro vás je to všechno ještě trochu nové, poručíku,“ laskavě promluvil Carruther. „Nic si z toho nedělejte, že se někteří staří bojovníci považují za velmi významné.“

Proč mi každý říká, že jsem mladý a nemám zkušenosti!?!? Zacheryho to štvalo. Bude muset dokazovat, že je stejně platný, jako ostatní, i když je pro něj leccos nové. *A já jim to dokážu!* říkal si. Hodnost poručíka se také nedává zadarmo. Hodně se toho musel naučit. Velarde slouží déle než on a je jen seržantem, tak co si o sobě myslí?

Carruther odešel, ale skoro současně se objevila štíhlá postava se dvěma svítícími baterkami u pasu. „Zdravím vás, poručíku Tik-Taku! Jdu sem, abych provedl další test,“ vykřikoval Spinoza.

Parral strnul. *Velarde tedy naučil přezdívku i tu plechovou pikslu! Já to tomu mizerovi ještě spočítám!* myslel si poručík.

„Jmenuji se Parral!“ vybafl vztekle.

„Tik-Tak se mi líbí víc,“ oponoval Spinoza. „Zní to tak kyberneticky.“

Zachery si povzdechl. Musel se smířit s tím, že ho ještě neberou za rovnocenného člena tohoto malého společenství. Raději rychle odešel než Spinoza začne se svými nebezpečnými testy. Za chvíli už byl u jetu a spatřil plukovníka. Redhorse nevypadal unaveně, ačkoliv pracoval nepřetržitě.

„Myslel jsem, že se prospíte,“ podivil se Redhorse. „Tak pokračujte v práci!“

Parral byl vděčný za tento rozkaz, konečně někdo, kdo ho bere jako ostatní. Prošel vstupní komorou do jetu a padl do rukou přímo Velardovi. Seržant mu strčil do ruky malý svářecí hořák a posměšně se zeptal: „S tím přece zacházet umíte, nebo snad ne, pane?“

Zachery beze slova hořák zapálil, nařídil ho na nejmenší plamen a namířil jim seržantovi přímo do obličeje. „Ještě slovo a upálím vám nos,“ zasyčel.

Velarde se dunivě rozchechtal a vzdálil se. Parral se pustil do práce a úplně zapomněl na čas. Únava z něj spadla, jen občas se narovnal, protáhl a pokračoval v práci. Za tři hodiny byl se svou prací hotov. Prožíval neobvyklý pocit uspokojení a tajemného sepětí se všemi, kteří se na práci podílejí, kteří spolu s ním v izolaci bojují o život, odříznuti od loďstva a ztraceni v pustině. Najednou bylo docela jedno, jeli někdo důstojník nebo řadový voják.

Začínána myslet jako Velarde, přistihl se poručík, ale okamžitě se sám okřikl, dokonce to polohlasně zamumlal. „Nesmysl, je to barbar, takhle myslet nedovede, nedovede to pochopit.“

Poručík vystoupil z jetu, ale ušel sotva pár kroků a uslyšel Redhorskův hlas, který říkal: „Pokusíme se odstartovat. Posádky zůstanou ve stejném složení. Carruthere, svolejte své muže.“

Zachery strnul. Nemohl tomu uvěřit, protože konvertory byly opravené jen zcela provizorně. Při svařování pláště mohl být materiál uvnitř poškozen žárem, chyběly kontrolky, speciální elektrody...

„Radary obou lodí fungují,“ pokračoval plukovník. „Prozkoumáme jimi prostor kolem Rubinu. Zdá se, že Roiova soustava je opuštěna.“

Radar, myslel si Zachery, *tím se nedá pořádně zaměřit cíl!*

„Někteří z vás si myslí, že odstartovat s narychlo opravenými konvertory a nefungujícími zaměřovači je příliš velké riziko. Myslím si však, že nikdo nemá lepší návrh.“

„Můžeme počkat než nás najdou,“ řekl někdo. „Rhodan ví, že BLACK HILLS byl sestřelen a určitě zahájí pátrání po trosečnících, plukovníku.“

„Ještě nějaké návrhy?“ zeptal se plukovník a když se nikdo neozval, pokračoval. „Dobře, Michanelli, můžete zde zůstat a čekat až přijde pomoc. Necháme vám tu vše potřebné.“

„Sám tu přece nezůstanu, pane!“ protestoval Michanelli.

„Potom je všechno v pořádku,“ řekl klidně Redhorse. „Poručíku Zachery, vy budete během letu obsluhovat radar.“

„Provedu, pane,“ vykřikl horlivě poručík.

Vtom se poblíž rozlehl nějaký hřmot, tím směrem okamžitě zamířilo několik baterek a Parral spatřil Spinozu jak vylézá zpod obrovského balvanu.

„Hmotnost větší než jedna tuna a já to vydržel!“ křičel nadšeně android.

„Dost těch nesmyslů!“ rozkázal mu Redhorse a Spinoza ze sebe oklepal prach a poslušně se odebral do diskovitého letounu.

Poručík také zaujal své místo u radaru. Redhorse nastoupil jako poslední a okamžitě se spojil videofonem s Carrutherem.

„Všechno v pořádku, nadporučíku?“ zeptal se plukovník.

„Doufám, pane,“ odpověděl Carruther, ale jeho tvář na obrazovce prozrazovala, že má velké starosti.

„Jakmile odstartujeme, musíme jednat každý na vlastní pěst,“ oznámil Redhorse. „Vy se nestarejte o mě a já se nebudu starat o vás.“

„Rozumím, pane,“ řekl červovlasý nadporučík.

„Zavít vstupní komoru!“ rozkázal Redhorse.

Oba čluny se vznesly takřka současně.

Parral zapnul radar a obrazovku normálního zaměření. V dosahu přístrojů byl pouze jet nadporučíka Canuthera. Motory normálního pohonu fungovaly bezvadně a člun hladce prolétl tenkou vrstvou mraků a brzy přešel do kosmického prostoru. Na obrazovce radaru se objevily nějaké body.

„Pane!“ zasípá poručík, kterému se náhle sevřelo hrdlo.

„Vidím,“ zabručel plukovník a zvýšil rychlost na maximum.

Na obrazovce videofonu se opět objevila Carrutherova tvář. Nadporučík zřejmě propadl panice. „Nepřátelé jsou zde, pane, nejméně tisíc obrovských lodí,“ křičel.

„Neztrácejte nervy,“ řekl Redhorse. „Zkusíme zapnout lineární pohon. Když se to povede, zmizíme dřív než nás stačí napadnout.“

Carruther jen polkl, ale ozval se Spinoza: „To bude výborný test.“ Velarde zaklel. Parral nemohl odtrhnout oči od obrazovky na níž viděl stále více bodů z nichž každý nesl smrt.

Redhorse zapnul lineární pohon a jet sebou trhl. Zrychlení probíhalo velice nerovnoměrně. *Jsme ztraceni*, pomyslel si Parral, *hyperpohon nefunguje*. Celý člun se třásl při nepravidelných změnách rychlostí a poručík se musel oběma rukama pevně držet.

„Lineární pohon stále vypadává,“ konstatoval Redhorse s očima upřenými na kontrolní pult před sebou. „Snad se nám podaří prorazit kruh nepřátelských lodí.“

„Musíme zpátky, pane!“ zakřičel Parral a sám byl tím překvapen. „Máme šanci jen na Rubinu.“

„Nesmysl,“ prohodil Redhorse lakonicky. Zachery měl dojem, že má žaludek na vodě.

„Lineární pohon nenaskočil, plukovníku,“ ohlásil kupodivu zcela klidně nadporučík Carruther. „Padáme zpět.“

„Zkuste to znovu, nadporučíku,“ vybídl ho Redhorse, ale nadporučík jen potřásl hlavou.

„Jsme obkličeni šesti nepřátelskými loděmi. Doufejme, že vy budete mít víc štěstí...“

Jeho hlas zmlkl a ve stejném okamžiku celou obrazovku zaplnily plameny, na zlomek vteřiny ještě Parral viděl nadporučíkův obličej jako na přeexponovaném filmu a pak zmizel. Space jet shořel v příšerném žáru mnoha energetických střel.

Poručíkova hlava klesla na prsa a celé tělo se roztřásl. Redhorse ho však silně šťouchl do žeber. „Sledujte obrazovku, proč myslíte, že tu jste?“ zařval.

Parral se ovládl. Zaměřovací přístroj ukazoval, že v kruhu cizích lodí už zbývá jen málo míst, kudy by se dalo uniknout. I tudy by však museli proletět nadsvětelnou rychlostí. Redhorseův space jet ji však nebyl schopen vyvinout. Nový náraz vrhl disk kupředu, ale zdálo se, že člun se vzpírá proti zvyšování rychlosti. Každý pokus znamenal jen zbytečnou ztrátu energie, protože po krátkém zrychlení jet opět zpomaloval a dokonce ztrácel původní rychlost.

„Musíme se pokusit ten kruh prorazit,“ zamumlal Redhorse.

Ze všech stran se však rychle blížily nepřátelské lodě. Bezprostředně za jetem se pohybovala kulovitá kosmická loď, která do detailů připomínala válečnou ultralod' galaktické třídy. Posádka této lodi, ať ji už tvořil kdokoli, se zřejmě snažila přizpůsobit nevypočitatelným manévřům jetu.

Najednou se v dosahu zaměřovacích přístrojů objevil další létající objekt. Zachery nevěřil svým očím. Objekt byl čtvercový a jeho velikost neuvěřitelná.

„Podívejte se na to, pane!“ zvolal poručík. „Co to může být?“

„Vypadá to na plošinu,“ zamumlal zamyšleně Redhorse.

Plošina, to je výstižné, pomyslel si poručík. Strana tohoto čtverce měřila aspoň 50 kilometrů a byl deset kilometrů silný. Zachery si kladl otázku, zda útočící superloď startují z této plošiny.

„Ta věc má vlastní pohon,“ konstatoval Redhorse. „Vidíte tu klínovitou nástavbu na konci plošiny?“

Zachery přikývl. Energetické zdroje tohoto obra musely být zcela mimořádné. Korpuskulární motory vrhaly do prostoru mohutné impulzní shluky. Přes ohromující velikost byla plošina velice pohyblivá.

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se plukovník. „Mě to připadá jako mateřská loď těch útočníků.“

„Také mě to napadlo,“ přisvědčil Parral.

Jet se pohyboval stále stejně trhaně. Poručík obdivoval Redhorseovu chladnokrevnost. Pilotoval jet tak klidně, jako kdyby byl na trenažéru na Teře. Také klid ostatních členů posádky poručíka překvapoval. Zdálo se, že nikdo není ani nervózní, ačkoliv všichni před chvílí viděli na vlastní oči Carrutherův konec. Klid posádky pramenil v neposlední řadě z naprosté důvěry k Redhorsevi.

Ale Čejen už nebyl tím mužem, který kdysi riskoval život v akcích vpravdě šílených. To bývalo před třiceti lety. Plukovník Redhorse byl vyrovnaný a obezřetný. Jeho rozhodnutí byla promyšlená a opírala se o rozsáhlé znalosti a bohaté zkušenosti.

Co je to ale všechno platné, když na nás útočí tisíc lodí, říkal si Zachery.

„Přiblížíme se k tomu,“ rozhodl plukovník. „Stejně musíme kličkovat.“

K Parralovu zděšení Redhorse změnil kurz a zamířil rovnou do středu hloučku cizích lodí, hned však nechal jet prudce klesnout a vzápětí zrychlil. Lineární pohon naskočil a na zlomek vteřiny se octli mimo normální prostor, ale opět se do něho propadli. Urazili jen několik tisíc mil.

Poručík viděl budoucnost dost černě. Přispívalo k tomu i to, že fyzicky se cítil mizerně. Neustálé změny rychlostí mu zvedaly žaludek, byl celý zpocený a těžký ochranný oděv ho tížil. Nejobtížnější cvičné lety na akademii mu nyní připadaly jako dětská zábava. Tehdy se mu pozemské lodě jevily jako dokonalé, neselhávající a neporazitelné. Ale nyní...

Nejbližší nepřátelská loď zahájila palbu ze vzdálenosti pouhých několika kilometrů. I když space jet nedostal přímý zásah, byl vyhozen z kurzu. Redhorse zachoval naprostý klid, jako kdyby byl zvyklý na takové věci, ale poručíkovi se hlavou honily nefantastičtější nápady, jak uniknout. Třeba opustit člun a pomocí kosmického oděvu se dostat zpátky na Rubin. Space jet mu připadal jako past, v níž jsou všichni odsouzeni k smrti. Měl co dělat, aby zůstal na svém místě.

Na obrazovce se objevily další dvě plošiny. Zachery se mimovolně naklonil kupředu. Kdo mohl postavit tak gigantická zařízení, proti kterým největší pozemské lodě vypadaly jako hračky? Na těch plošinách bylo něco hrozného. Poručík ohlásil plukovníkovi přítomnost dalších plošin.

„Tedy tři?“ přeptal se Redhorse. „Musíme počítat s tím, že jich bude v tomhle prostoru ještě víc.“

„Co teď?“ zeptal se seržant Velarde. Parralovi ta slova nepřipadala jako otázka a plukovník také neodpověděl. Chtěl tím seržant říci, že každý další pokus o únik je marný? Plošiny teď byly před space jetem, za nimi byly nepřátelské lodě.

Další salva opět jen vyhodila letoun z kurzu. Zacherymu ujelo křeslo pod zadkem, obrazovka nad jeho hlavou praskla a na poručíka spadla sprška střepů a na okamžik zahlédl obraz svého obličeje v nějaké lesklé ploše. Byl bez sebe strachem. Když se znovu posadil, spatřil plukovníka. Seděl na svém místě jako přirostlý a díval se na hodiny na řídicím pultu.

„Všechno vypadlo, náraz byl příliš silný,“ řekl.

Zachery vytáhl z kapsy své staré hodinky a položil je před plukovníka. „Tyhle jdou,“ konstatoval s jistým zadostiučiněním.

„To nám moc nepomůže,“ namítl s hořkým úsměvem Redhorse.

„Jistěže ne, pane. Je to ale příjemný pocit vědět, že někde něco přece jen funguje...“

„Řítime se na jednu z těch plošin, pane, přerušil poručíka nějaký výkřik.

Skutečně byli už tak blízko, že Parrala překvapovalo, že z plošiny ještě nezahájili palbu. Myšlenka, že by nebyla vyzbrojena, mu připadala absurdní.

„Pokusím se na té plošině přistát,“ odpověděl Redhorse. „Je to naše jediná šance.“

Zachery byl připravený přistát třeba v pekle, měl dojem, že už nemají co ztratit. Lodě, které je pronásledovaly, byly také stále blíž.

Redhorse navedl člun na plošinu, ale řízení začalo vypovídat poslušnost. Redhorse jen s největším úsilím udržoval zvolený kurz.

„Oheň v palebném postavení!“ vykřikl kdosi.

„Zůstaňte sedět!“ zavelel Redhorse. „Musím zabrzdit. Na chvíli budeme výborný cíl.“

„To je skvělé!“ zajásal Spinoza. „Na takovou příležitost čekám.“

Rychlost jetu se prudce snížila.

„Oheň se šíří, pane,“ zvolal seržant Velarde. „Hasící automatika selhala.“

„Nestarejte se o to!“ rozkázal kapitán BLACK HILLSU. „Přistáváme.“

Poručík jako očarovaný zíral na plukovníkovy ruce, které se rychle a jistě pohybovaly po řídicím pultu jako dvě živé bytosti.

Zářivý blesk náhle prolétl celým diskem. Zachery zavřel oči. Slyšel nějaký křik a zároveň ho neznámá síla vtiskla do křesla. Někde dole v jetu něco vybuchlo. Zachery měl dojem, že se pohybují nepředstavitelnou rychlostí někam dozadu. Zvedl se mu žaludek. Do tváře ho udeřil proud žhavého vzduchu. Unaveně otevřel oči. Všechno kolem něj se točilo. Z chaosu k němu dolehl plukovníkův hlas: „Dopnout ochranné oděvy, nasadit přilby!“

Poručík tápal rukama kolem sebe jako slepý, až konečně nahmatl hladký povrch přilby. Nasadil si ji a okamžitě se začal dusit, teprve potom si uvědomil, že nezapnul kyslíkový přístroj. Nadechl se a vtom ho prudký náraz vyhodil z křesla. Zahlédl jak se na něj zezadu rítí nějaká postava, která prolétla napříč celým velitelským stanovištěm. Nouzové osvětlení blikalo. Muž po Redhorsově pravici byl mrtvý, zřejmě si při nárazu zlomil vaz. Jeho tělo bezvládně viselo přes opěradlo.

„Přistáli jsme,“ konstatoval Don Redhorse.

Dost přehnané označení toho, co právě proběhlo, vztekla si pomyslel poručík a ztratil vědomí.

3.

Probral se brzy. Stál asi deset metrů od vraku jejich člunu, Spinoza a Lujan, štíhlý technik, ho podpírali. Blíž k troskám, které byly kdysi diskem, stál Don Redhorse.

Plošina byla stále ještě v Roiově soustavě. Žlutočervené slunce bylo nízko nad okrajem plošiny a postavy vrhaly dlouhé stíny. Čtvrtým mužem, který přistání přežil, byl seržant Velarde. Zachery ho uviděl, když se postavil na vlastní nohy a jeho zachránci ustoupili.

„Naši pronásledovatelé zmizeli, když jsme dosedli na plošinu,“ řekl seržant. „Nevím jak to, ale momentálně nám nehrozí žádné nebezpečí.“

Spinoza se vydal k vraku. Byl na něj divný pohled. Android vypadal jako člověk a při tom na sobě neměl ochranný oděv.

„Získal jsem ještě více poznatků než při pádu BLACK HILLSU,“ spokojeně konstatoval experimentální android. „Začínám se však obávat, že již nikdy nespátříme Zemi a provedené testy tak ztratí smysl.“

Redhorse podal androidovi několik předmětů, které vytáhl z vraku a řekl: „Tři mrtví jsou ve vraku, zemřeli při dopadu na plošinu. Pokoušel jsem se o hladké přistání, ale zásah během přistávacího manévru ochromil řízení.“

Space jet zdaleka nedopadl do středu plošiny, přesto měl Parral dojem, že kolem dokola se plošina táhne do nedohledna.

„Pokud se nemýlím, je povrch plošiny vyrobený z terkonitové oceli,“ oznámil Spinoza. „Při nejmenším však z něčeho velice podobného.“

„Nevěřím na duchy,“ prohlásil seržant, „ale je podivné, že cizí lodě vypadají úplně jako pozemské a také materiál pod našima nohama jako by pocházel ze Země.“

Zachery věděl, že je zbytečné hloubat nad touto záhadou. Teď museli přemýšlet, jak si zachránit život.

Redhorse se podíval na přístroj, který zachránil z vraku. „Je tu další velice podivná okolnost,“ zamyšleně prohodil plukovník.

„Že přitažlivost na plošině je stejná jako na Zemi,“ dodal Lujan. Zdálo se, že je velmi bystrý. Bylo mu asi třicet a nebyl ničím nápadný. Parral ho často vídal, ale ještě nikdy s ním nemluvil. Vypadal na absolventa soukromé školy a poručík se divil, proč vlastně pracuje jako technik na kosmické lodi.

„Máte pravdu,“ potvrdil Redhorse. „A jedná se nepochybně o umělou gravitaci. Třeba to vytvořily bytosti, které jsou nám ve všech směrech podobné.“

Proti svému přesvědčení začal Zachery o těch neznámých nepřátelích přemýšlet. Proč po nich dosud neobjevili ani stopu? Všechny rasy na kosmické úrovni vývoje zanechávají stopy, a to i když mají mnohem méně vyspělou techniku. Taková civilizace se nerodí přes noc, trvá to celá tisíciletí.

„Třeba je v nitru plošiny dýchatelná atmosféra,“ zadoufal Velarde. „Měli bychom najít nějaký vchod.“

„A vyhledat posádku?“ dal k úvaze poručík. „Třeba o nás už dávno vědí a sledují nás.“

„Poručík má pravdu,“ přiznal Redhorse. „Musíme počítat s tím, že budeme napadeni posádkou. Jestliže nás nezabijí, aspoň nás zajmou.“

„Ale poznáme tvůrce těchto výtvorů, bude to zajímavé,“ prohlásil optimisticky Spinoza. Zachery tak optimistický nebyl. Zatím je nepřítel nemilosrdně ničil, ale když dopadli na plošinu, zmizel. Proč?

Vtom spatřil, jak se ve vzdálenosti asi padesáti metrů otevřel nějaký otvor.

„Podívejte se tam, pane! Vchod!“ vykřikl současně seržant.

„Já se na to podívám zblízka,“ okamžitě se nabídl Spinoza.

„Zůstaň tady!“ rozkázal Redhorse. „Počkáme, co se bude dít.“

Zachery nejdříve uviděl jakousi kovovou hlavu a potom z otvoru rychle vyskočilo několik robotů.

„Tohle není možné,“ zasténal Velarde. „Tohle jsou přece pozemští váleční roboti!“

„Aspoň tak vypadají,“ upřesnil Redhorse.

„Někdo kopíruje naše lodě i naše roboty,“ konstatoval Lujan.

Kopíruje! Proč by se ale někdo namáhal vyrábět takové kopie? Ta podobnost však nemohla být náhodná. V případě lodí to ještě připouštěl, ale teď už to bylo vyloučeno. Konstrukce robotů poskytovala tolik různých možností, že bylo vyloučeno, aby dvě rasy nezávisle na sobě vytvořily úplně stejné stroje. Poručíka zamrazilo, když si uvědomil, jak dokonale musí cizinci znát pozemskou technologii, aby dokázali vyrobit tak přesné kopie.

Roboti se zatím přiblížili, bylo jich asi třicet, ale nevypadali hrozivě. Zbraně měli svěšené. A potom se stalo něco, co poručíkovi vzalo dech.

„Budte pozdraveni, Velcí Přátelé!“ řekl robot v čele skupiny v interkosmu.

Pozemšťané byli tak překvapení, že se nezmohli na odpověď. Jen Spinoza zareagoval.

„Doufal jsem, že nás napadnete,“ řekl. „Byl by to skvělý test.“

Redhorse popadl androida za rameno, odstrčil ho a sám se ujal slova. „Doufám, že po tak přátelském uvítání můžeme počítat s tím, že nás zavedete k majitelům plošiny.“

Toto prohlášení mluvčího robotů zmátlo. Chvilí se radil se svými průvodci a pak řekl: „Plošina patří nám, Velký Příteli. Následujte nás.“

Redhorse se bezradně podíval na ostatní, ale nikdo nic neřekl. Situace byla stále podivnější. Lodě, které podle všeho startovaly z této plošiny, zničily BLACK HILLS i space jet. Z celé posádky kosmické lodi přežili pouze čtyři muži - a nyní jsou vítáni jako přátelé!

„Měli bychom být obezřetní, pane,“ promluvil konečně seržant. „Chtějí nás vlákat dovnitř a tam s námi naložit po libosti.“

„To ale nemá logiku,“ namítl Indián. „Mohli nás zabít klidně tady, proti jejich převaze nemáme šanci.“

„Kdo ,oni‘, pane?“ zeptal se Lujan.

„To je klíčová otázka,“ připustil plukovník. „Je to záhada a odpověď na ni můžeme nalézt jen uvnitř. Proto bude nejlepší, když roboty budeme následovat.“

Váleční roboti, kteří trpělivě čekali, pozdravili Redhorsův závěr nadšenými výkřiky. Dva z nich se chopili Parrala a zvedli ho na ramena dřív, než se stačil vzpamatovat. Také tři další Pozemšťané byli takto nesení, jen Spinoza musel po svých.

Roboti měli u sebe malé vysílačky, které se používaly i v solárním loďstvu. Zatímco se Zachery kymácel na ramenech robotů, bleskla mu hlavou šílená myšlenka. Vzpomněl si na prastarou teorii mnoha skrz různé dimenze propojených pravděpodobnostních světů. Bylo by možné, že by se dimenze posunuly tak, že by nyní existovaly dvě solární loďstva, která by se od sebe jen nepatrně lišila?

„Nesmysl!“ zvolal nahlas, ačkoliv to neměl v úmyslu. Naštěstí mu nikdo nerozuměl. Těžko by své úvahy ostatním vysvětloval. Bylo to jednoduché řešení záhady, ale neuvěřitelné. Zatím se museli spokojit s faktem, že existují lodě, roboti a vysílačky k nerozeznání podobné těm pozemským.

Vstoupili do nitra plošiny a zastavili se před antigravitační šachtou, stejnou jako na pozemských lodích. Přístup byl upraven jako vstupní komora.

„Dole mají patrně dýchatelnou atmosféru,“ usoudil z toho Velarde.

Nosiči postavili Parrala na zem a vstoupili do komory. „Následujte nás, Velcí Přátele!“ vyzvali Pozemšťany.

„Jednej s námi opravdu jako s vítanými hosty,“ překvapeně poznamenal Redhorse.

Poručík zamyšleně přimhouřil oči. Proč na ně tak zuřivě útočili a nyní je přátelsky vítají? Zahrávají si s nimi?

Roboti opět trpělivě čekali.

„Tak na co čekáme, pane?“ zeptal se Velarde. „Nahoře na plošině nemáme šanci přežít a dole možná najdeme hypervysílačku, kterou budeme moci použít.“

Zachery sice nedoufal, že budou mít takové štěstí, ale také by už rád opustil povrch. Redhorse beze slova vstoupil do komory.

„Kam nás chcete dopravit?“ zeptal se robotů.

„Kam si budete přát, tam vás dovedeme, Velcí Přátelé,“ odpověděl mluvčí robotů.

„Měli bychom zůstat zde, pane, tam dole patrně žádné nebezpečí nehrozí a nebudu moci dokončit své testování,“ ozval se Spinoza.

„Je jen na obtíž, plukovníku,“ řekl výhrůžně seržant a vytáhl paprskomet z pouzdra.

„Račte prosím mířit do levé části hrudi,“ zdvořile požádal Spinoza. „Přímý zásah do tak zvané srdeční krajiny ještě nebyl testován.“

Velarde zaúpěl a znechuceně zastrčil zbraň zpět do pouzdra. Android byl viditelně zklamaný.

„Budeme roboty následovat, jsem zvědavý, co nás čeká dole,“ rozhodl Redhorse a sám vkročil do komory jako první, Velarde za ním, pak Lujan a Spinoza. Jen Parral váhal.

„Tak pojdte, poručíku!“ zavolal na něj plukovník.

Zachery sám nevěděl proč najednou dostal strach a nechtěl ostatní následovat. Ještě jednou se podíval na slunce a do komory vstoupil. Otvor nad ním se okamžitě uzavřel.

Past sklapla, pomyslel si poručík.

Začali klesat. Po obou stranách viděli masivní dveře, které vedly do jednotlivých podlaží.

„Doufal jsem, že budeme moci odložit přilby,“ řekl zamyšleně Redhorse, „ale přístroj ukazuje, že tu není dýchatelný vzduch.“

Zachery polkl nasucho. Znamenalo to, že jsou odkázáni na své zásoby kyslíku a ty jim mohou vystačit jen na hodiny, nikoliv dny.

„Antigravitační šachta je hermeticky odizolována, pane,“ upozornil Lujan. „Je proto docela možné, že se dostaneme do prostor kde bude dýchatelný vzduch.“

Zachery doufal, že má technik pravdu. Neměl čas dlouho přemýšlet, protože roboti se zastavili na plošině jednoho podlaží. Všechno tu vypadalo jako nové, nikde ani stopy po opotřebování nebo poškození.

Antigravitační šachta byla čtvercová, o úhlopříčce asi padesát metrů. Zřejmě sloužila k dopravě osob i nákladů, daly se tudíž dopravit i menší čluny. Plošina, na které teď stáli, měla půlkruhový tvar a její zaokrouhlená část vybíhala asi na deset metrů do antigravitační šachty. Zachery předpokládal, že se dá vysunout i na větší vzdálenost.

„Od povrchu plošiny jsme se vzdálili asi na pět tisíc metrů,“ oznámil Redhorse. „Zdá se, že jsme blízko cíle.“

„Velcí Přátele jsou jistě hladoví a také touží po čerstvém vzduchu,“ řekl jeden z robotů. „Když dovolíte, dovedeme vás teď do útulného příbytku.“

„To zní lákavě,“ poznamenal Velarde.

Prošli vstupní komorou a ocitli se v široké chodbě. Všechno, co Zachery viděl, připomínalo pozemskou kosmickou loď. Jediný rozdíl byl v tom, že všechno tu bylo větší. Lujan ho upozornil na ploché krabice, rozmístěné po stěnách.

„Transformátory,“ řekl technik. „Přísahal bych, že jsou vyrobeny na Teře.“

„Jste si tím jistý?“ zeptal se překvapený poručík.

„Naprostě,“ přisvědčil technik. „K důkazu bych ovšem musel odmontovat kryt a podívat se na vnitřek.“

„Tak proč to neuděláte?“ zeptal se Redhorse a zastavil se. „Roboti nám řekli, že se máme chovat jako doma a můžeme si brát, co chceme. Jsem zvědavý jak zareagují, když rozebereme jeden transformátor.“

„Třeba z toho bude boj,“ zadoufal Spinoza.

Lujan byl rád, že může něco prozkoumat a hned se pustil do práce. Roboti je obklopili, ale nezasáhli.

„Jen se na to podívejte, plukovníku,“ vyzval velitele Lujan. „Kryt je upevněn přesně jako na našich lodích. A aparatura je také stejná.“

Lujan hodil rozebraný transformátor na zem a tím ho zničil.

„Roboti vůbec nereagují,“ konstatoval užasle Lujan.

„Jdeme dál,“ rozhodl Redhorse. „Nebudeme přece ničit transformátory jen proto, abychom zjistili, kdy naším průvodcům dojde trpělivost.“

Zachery nevěřil, že by pasivita robotů dokazovala jejich loajalitu vůči Pozemšťanům. Jeden transformátor z mnoha set nebo tisíců pro ně nic neznamenal. Ostatně se dal opravit. Jediné, co podle poručíka bylo významné, bylo to, že bylo prokázáno, že je do detailů shodný s pozemskými výrobky. Všichni ale už o tom byli beztak přesvědčeni.

Další komorou prošli do nějaké boční chodby. Tady konečně byl dýchateľný vzduch. Redhorse se podíval na svůj kombinovaný měřič a jako první otevřel přílbu a zhluboka se nadechl. Zachery to chtěl udělat po něm, ale plukovník mu náhle zadržel ruku.

„Ještě okamžik!“ zvolal. „Nemáme možnost provést důkladnou analýzu. Moje plíce musí nahradit analyzátor. Počkáme deset minut a když se u mě neprojeví žádné neobvyklé příznaky, potom můžete také zvednout hledí.“

Parralovi se zdála tato opatrnost trochu přehnaná. Už na akademii nenáviděl dlouhá cvičení v ochranném oděvu a teď ho měl plné zuby. Jeho pozornost však odpoutal jeden z robotů, který otevřel dveře do prostorné místnosti v níž poručík ke svému úžasu spatřil nejmodernější pneumatická lehátka, masážní křesla, hrací stoly a filmové plátno. Na stěně visel trojrozměrný obraz s kosmickými motivy. U zdi stála na první pohled dřevěná skříň. Tato místnost sem mohla být přenesena z nějakého pozemského domu.

Robot stiskl nějaký knoflík, jedna stěna se odsunula a jim se otevřel pohled do velké koupelny se stěnami z materiálu podobného jantaru. Všechno bylo lesklé a čisté.

Redhorse přistoupil ke skříni a přejel po ní rukou.

„Připomíná to puralin,“ řekl. Puralin byla umělá hmota s vlastnostmi přírodního dřeva z níž se na Zemi vyráběl nábytek.

Lujan zatím vstoupil do koupelny a hlásil: „Všechno je tu úplně nové, nepoužité.“

„Můžete odložit přílby,“ řekl Redhorse. „Nepochybuji o tom, že tato místnost byla zřízena jen pro přijetí Pozemšťanů.“

„Vy nevěříte, že je určena obyvatelům plošiny?“ zeptal se Zachery.

„Obyvatelům? Jakým obyvatelům? Proč se neukazují? Jsem stále víc přesvědčený, že na plošině jsou pouze roboti,“ namítl plukovník.

Zachery ho však skoro neposlouchal. Sundal si přílbu a při tom zjistil, že se mu chvějí ruce. Všechno kolem bylo známé, zdánlivě bezpečné, a přesto v něm rostl neklid. Velarde odložil přílbu na stůl a sesul se do křesla. Poručíkovi připomínal boxera, který odpočívá mezi koly v rohu ringu.

„Proč se neposadíte, poručíku?“ zeptal se seržant, který si všiml, že ho Parral pozoruje. Zachery jen potřásl hlavou a šel do koupelny. Spinoza stál u vchodu jako socha a o nic nejevil zájem.

Jeden z válečných robotů se blížil k Parralovi a poručík bezděčně zaujal obranný postoj. Robot na to nereagoval a zdvořile pronesl: „Domníváme se, že jsou naši Velcí Přátelé hladoví.“

„Samozřejmě jsme hladoví,“ ozval se Velarde dříve než Zachery stačil odpovědět. „Proboha, poručíku, objednejte něco! Kdoví, kdy budeme zase mít takovou příležitost.“

„Přineste nám něco k jídlu,“ řekl poručík a připadal si jako blázen. Robot odkvačil.

„A jsme sami,“ konstatoval Velarde. „Jsem zvědavý, jestli nás tu zamkli.“

Lujan přešel místnost a dveře otevřel.

„Na chodbě je několik robotů, ale nepřipadají mi jako hlídači. Myslím, že můžeme tuto místnost kdykoliv opustit,“ usoudil technik.

Zajetí bývají různá, uvažoval unaveně Zachery. Co z toho máme, že se můžeme volně pohybovat po plošině, když útěk je beztak nemožný? Vstoupil konečně do koupelny.

„Chcete se osprchovat?“ zeptal se s úsměvem plukovník.

„Rád bych, pane,“ odpověděl Parral. Byla to vskutku láková představa.

„Tak to vyzkoušíme,“ řekl Redhorse a pustil vodu. Zachery sundal ochranný oděv. Když se osprchoval a vrátil se do vedlejší místnosti, čekalo ho tam již teplé jídlo. Na talíři měl několik kousků masa a vedle stála mísa salátu.

„Žádná syntetická hmota,“ spokojeně konstatoval plukovník. „Myslím, že se tady dá nějaký čas vydržet.“

Zacherymu se sbíhaly sliny. Posadil se a chopil se příboru, už ho ani nepřekvapilo, že je stejný jako na Zemi. Avšak ještě dříve než donesl první sousto do úst, z tlampače se ozval nějaký křik. Zachery strnul. Znělo to jako zoufalý křik člověka v nouzi nejvyšší.

„Co to bylo?“ zděsil se Lujan.

Nikdo ještě nestačil odpovědět, když křik vystřídal šílený smích, který přešel do jakéhosi vytí, které postupně sláblo.

Zachery pustil vidličku a vyskočil. Jeho ruka se svezla k paprskometu.

„Oblekněte si zase ochranný oděv, poručíku,“ klidně rozkázal Redhorse. „Zdá se, že se budeme muset na čas vzdát koupele.“

Redhorsův klid na Zacheryho zapůsobil, nicméně sebou trhl, když se opět ozval ten šílený smích. Dokonce Spinoza se konečně pohnul, zřejmě očekával, že na další testování přece jen dojde.

Redhorse vyšel na chodbu. „Žádní roboti tu nejsou, nemáme se koho zeptat, co to všechno znamená,“ konstatoval překvapeně.

Poručík se opět posadil a chopil se vidličky, ale plukovník mu připomněl ochranný oděv a Parral si ho začal rychle navlékat. Z amplionu bylo opět slyšet nějaké zvířecí vytí. Něco takového Zachery ještě v životě neslyšel, přesto by přísahal, že tyto zvuky vydává lidská bytost.

4.

Vzpomínky byly bolestné. Sestávaly z matných obrazů z nichž každý měl sice smysl, ale vzájemně do sebe nezapadaly. Jako kdyby někdo ležel na dně hluboké studny a viděl střídání dne a noci, ale nevěděl nic o světě kolem studny. Jediné, co všechny obrazy spojovalo, byla bolest. Všudypřítomná bolest, bolest, která do něj pronikala s každým nadechnutím. Při výdechu ustupovala a na okamžik se cítil osvobozen a mohl myslet jasněji.

Tragické bylo, že v jeho vzpomínkách se neobjevovalo jeho tělo, ačkoliv tehdy muselo být pro jeho sebevědomí velmi důležité. Jakési tušení tělesna mu napovídalo, že se pohyboval. Již pouhá myšlenka na to ho naplňovala ošklivostí k sobě samému. O svém současném stavu však nevěděl vůbec nic.

Vysílal impulzy a přijímal impulzy, avšak jen bezvýznamná část přijatých impulzů mu byla srozumitelná. Dostával zřejmě naléhavé zprávy, které mu však nedávaly smysl. Byl pohlcen bolestí.

Impulzy, které vysílal, většinou nenacházely odezvu. Pozitronická řídicí centrála jednoduše nereagovala. Jako kdyby mu nějaký blok znemožňoval přístup do různých sekcí plošiny.

Často ho bolest přemohla natolik, že vyslal v krátkém čase třeba stovky impulzů. Potom začínal zuřit. Impulzy byly zaznamenány a pozitronicky převedeny do zvukové podoby.

Po každém takovém výbuchu potřeboval čas, aby se zotavil. Po tu dobu byl zcela apatický. Všude kolem každou vteřinu docházelo k tisícům zapojení a on byl kdysi řídicím centrem všech těchto procesů, teď je mohl jen tu a tam nepatrně ovlivnit. Pozitronická řídicí centrála dostala od koordinátora příkaz ignorovat impulzy jistého druhu a on není schopen vysílat jiné impulzy než nežádoucí.

Často si přál, aby přestal existovat, ale nevěděl, jak ukončit svou záhadnou existenci. Třeba musí prostě přestat myslet, ale to nešlo. Bolest ho vždy znovu přinutila myslet.

V jeho vzpomínkách se vynořovaly různé formy existence, se žádnou z nich se však neodvažoval srovnávat. Především všechny tyto formy byly tělesné a on nevěděl, zda tělesně existuje. Stálé bolesti nasvědčovaly tomu, že nějaké tělo má, ale třeba bolest pociťuje i vědomí...

Jeho vzpomínky byly příliš abstraktní než aby z nich mohl odvodit něco o své existenci. V podstatě stále pátral po svém těle, snažil si představit, jak mohlo vypadat.

O prostředí, v němž se nacházel, měl velice jasnou představu. Dokázal si vybavit celou plošinu a vyvolat impulzní obraz každého detailu obrovské mateřské lodi. Nic z toho však nemělo spojitost s jeho záhadnou existencí.

Měl pouze vágní představu, že už velmi dlouhou dobu na něco čeká. Vzpomínal si na nekonečné přípravy, ale k čemu? Na co čekal? Na těch pět těl, která pronikla do plošiny?

Jeden z pěti cizinců byl robot. V nitru plošiny byly tisíce robotů. Proč by měl čekat na tuto formu existence? Čtyři zbývající vetřelci byli zajímavější. V jeho vzpomínkách se často objevovaly bytosti podobné těmto neznámým.

Když se cizí kosmická loď zřítila na plošinu, přijímal prakticky nepřetržitý proud impulzů, nemohl však na ně reagovat, protože sdělení nerozuměl. Řídicí centrála nezměnila svůj postoj k němu. Po nárazu začal vysílat impulzy on. Byly zaznamenány, ale řídicí centrála všechny jeho rozkazy nadále ignorovala.

Rezignovaně pozoroval jak roboti zavedli vetřelce do jednoho bytu. Další nával bolesti ho přemohl a on začal vysílat vzteklé impulzy, které byly okamžitě transformovány do zvuků. Jako v mlze viděl, že tyto zvuky cizince zmátly. Křičel dál, protože ho zmatek cizinců bavil. Byla to také jeho jediná možnost, jak o sobě dát vědět. Transformaci impulzů do zvuků nemohla centrála zabránit.

Neznámí astronauti se pohybovali velice rychle a každý jejich pohyb prozrazoval, jak intenzívně vnímají své tělo.

Jak je nenáviděl!

Kdyby nějakým zázrakem náhle měl tělo jako tyto bytosti, nevěděl by, co si s ním počít. Co je platné tělo, když si ho plně neuvědomujete?

Vykřičel svou nenávist a zoufalství v nepřetržitém toku impulzů. „Zabijte je! Zabijteje! Zabijte!“ to bylo jeho poselství.

Impulzy pronikly do pozitronické řídicí centrály a byly tam zadrženy.

Byl vyčerpán a přestal vysílat. Znovu k němu začaly proudit zprávy, ale téměř výlučně od koordinátora. Uzavřel se jim, protože se mu zdálo, že nemají smysl. Koordinátor v poslední době komunikoval bezprostředně s roboty na plošině. Zdálo se, že oni v jeho impulzech nalézají smysl.

Opět ho zaplavila bolest.

Vzpomněl si na velké prázdné prostranství, obklopené podivnými stavbami. Náhle se ve všech budovách otevřela okna. Bylo vidět hlavy bez očí. Prázdné oční důlky se upíraly k něčemu uprostřed volného prostranství.

„Jen se podívejte, nemá tělo!“ zaječel nějaký hlas.

Tato vzpomínka se mu stále vracela. To on nějakým podivným způsobem existoval vprostřed toho prostranství. Druzí, ti, co se dívali z oken, ho mohli vidět, ale on sám nevěděl o své podobě nic. *Je to skutečná vzpomínka?* ptal se sám sebe. *Nebo je to jen sen, noční můra, která je něčím vyvolávána?*

Obraz se změnil. Je v malé místnosti s nějakou bytostí, které musí sdělit něco důležitého. Dělá všechno možné, aby se nějak stal viditelným, ale bytost ho nemůže vnímat. Bezmocně existuje jako čisté vědomí vedle cizinců, aniž by se s nimi mohl spojit.

Když byl ve středu bezpočetných spojení, často si kladl otázku, zda ona spojení netvoří jeho tělo. Obrovský soubor relé! Potom by mohl používat ta relé jako ostatní používají svá těla!

Pokud byla jeho domněnka správná, potom bylo spojení mezi jeho vědomím a jeho tělem ryze abstraktní a neodpovídalo žádnému ze známých vzorců takového spojení, které znal. Proto si myslel, že je středem těchto spojení, které jsou mu však v podstatě stejně cizí jako roboti, kterými se to na plošině jen hemží.

Kdyby věděl víc o původu své existence, možná by si dokázal udělat určitou představu o sobě. Ale celá jeho vědomá existence byla ve znamení bolesti a útržkovitých vzpomínek. Za těchto podmínek bylo překvapující, že měl vůbec určitý smysl pro čas. Dovedl přesně rozlišit události dávno minulé a nedávné. Podle zřetelnosti vzpomínky dokázal určit v jak vzdálené minulosti se ta která událost odehrála. Každou novou vzpomínku dokázal zařadit do časového sledu. Dříve doufal, že se mu tímto řazením podaří dobrat souvislostí, ale tato naděje se nesplnila. Dokonce ani vzpomínky z jednoho časového úseku neměly spojitost. Vždy se ukázalo, že mezi ně je třeba vsunout ještě nějaký časový úsek, aby dostaly smysl.

Napadla ho dokonce absurdní myšlenka, zda okolní svět není pouhou iluzí nebo noční můrou. Ale kdysi ve vzdálené minulosti musely mít jeho vztahy s okolním světem naprosto jinou povahu. To však bylo tak dávno, že z té doby se mu nevybavovalo vůbec nic.

5.

Když zvuky konečně umlkly, připadalo Zacherymu ticho tíživé. Měl pocit, že se pohybuje v hluché prázdnotě. Marně se pokoušel srovnat si myšlenky.

„Přilby nasadit!“ rozkázal Redhorse. „Musíme být připravení na všechno.“

„Co si o tom myslíte, pane?“ zeptal se Lujan.

„Nevím, co bych k tomu mohl říct,“ mínil Redhorse. „Je tolik možných vysvětlení, že je zbytečné o tom uvažovat.“

„Možná jde o nějaký pásek,“ přesto upozornil seržant. „Nemusí to nic znamenat.“

„A co si myslíte vy, poručíku?“ zeptal se Redhorse.

„Snad to byl určitý způsob pozdravu, pane,“ řekl nejistě Zachery s pokusem o úsměv. Velarde se zašklebil. Poručík však cítil, že pocit bezmocnosti uprostřed té obrovské plošiny ho tíží skoro fyzicky. Psychologové, kteří ho testovali na akademii, mu připisovali vyrovnanost a odvalu, nyní však v sobě nenacházel to ani ono. Měl stejný strach, že prozradí své pocity, jako z neznámého nebezpečí, které jim hrozilo.

„Pozdrav,“ opakoval Redhorse. „Proč ne, je to stejně dobrá hypotéza jako každá jiná.“

Do místnosti vrazil Spinoza, který stál dál v chodbě a vykřikl: „Jdou sem roboti a už nevypadají vůbec přátelsky!“

Redhorse se podíval do chodby, rychle se stáhl a zavřel dveře.

„Jeich také víc a zbraně mají připravené k palbě,“ řekl velitel a rozhlédl se po místnosti. „Schovejte se někam.“

Zachery se bezmyšlenkovitě podíval na jídlo, kterého se ještě ani nedotkl a nyní se ho musel vzdát. Potom sebou trhl a přikrčil se za jedním křeslem. Lujan zmizel v koupelně. Velarde ležel pod stolem a vztekale se šklebil. Redhorse se stáhl ke skříni. Jen Spinoza zůstal stát u dveří v radostném očekávání.

Dveře se odsunuly stranou a za nimi se objevil šik kovových těl. Za první řadou se pohyboval ještě nejméně deset robotů. Jejich zbraně mířily do místnosti.

„Vítáme vás!“ vykřikl přátelsky Spinoza. Potom postoupil kupředu, popadl dva roboty za jejich spirálovité krky a udeřil je hlavami o sebe. Hned na to Spinoza zmizel v chumlu robotů. Trvalo dost dlouho než byl experimentální robot přemožen přesilou.

Zachery viděl ze svého úkrytu, jak ho ukládají na ploché vozítko. Ze Spinozova obličejce viselo několik cárů bioplastické hmoty.

„Zahajte palbu jakmile se objeví ve dveřích,“ rozkázal Redhorse.

Zachery zvedl paprskomet a zamířil na vchod. Na tuto vzdálenost musel zasáhnout, i když se mu třásl ruce. Venku v chodbě se roboti opět sešikovali. Potom vyrazili.

„Pal!“ vykřikl Redhorse.

Zachery stiskl spoušť. Dveře zahlíhl plamen a dým. Jeden ze zasažených robotů se vpotácel do místnosti a padl přes stůl. Potom Zachery zaslechl pád za svými zády. Otočil se a viděl, že Lujan leží napříč ve vchodu do koupelny. Nic však neukazovalo na to, že by byl zasažen.

„Používají narkotizační střely,“ zvolal Redhorse. „Musíme se přizpůsobit.“

Roboti nás tedy nechtějí zabít, jen vyřadit z boje, uvažoval Zachery. Ve vchodu ležel aspoň deset zničených kovových těl. Další roboti jich využívali jako krytí. Zachery sledoval, kde se něco pohne a okamžitě pátil.

„Redhorse to dostal,“ vyrazil ze sebe Velarde.

„Co teď?“ zeptal se bezradně Parral.

„Jen klid, poručíku,“ uklidňoval ho seržant a Zachery koutkem oka zahlédl, že se Velarde plazí k nehybnému plukovníkovu tělu a převrací ho na záda.

„Je dokonale omámený,“ zavrčel Velarde.

Zachery přemýšlel, proč nevydá rozkaz, aby se vzdali. Když byl plukovník vyřazen z boje, byl velitelem. Přesto se však jen krčil za křeslem a čekal, co navrhne seržant.

„Zůstaňte v úkrytu, poručíku!“ zařval seržant a vrhl mezi roboty mikrobombu. Tlaková vlna srazila poručíka k zemi a křeslo spadlo na něj. Když Zachery zvedl hlavu, viděl všude kolem zbytky těl robotů a vchod byl volný. Velarde vrávorá ke dveřím s paprskometem v jedné ruce a kovovou rukou nějakého robota v druhé. Držel ji jako kyj.

Zachery se zvedl a chtěl seržanta následovat, když Velarde náhle pustil paprskomet z ruky, zapotácel se a padl na podlahu. Někáký robot ještě fungoval. Mladý poručík zůstal bezradně stát. Co měl podniknout - sám proti neznámému počtu nepřátel?

Zahlédl nějaký pohyb v chodbě a vystřelil. Najednou se objevil celý deset robotů. Zasáhl ještě jednoho, ale vtom ucítil, jak mu paže ztěžkly a klesly, nohy se mu podlomily a on se svezl na podlahu. *Ještě nikdy jsem nebyl v bezvědomí...*, stačil si ještě pomyslet...

Zachery se probíral pomalu. Ležel na něčem tvrdém v úplné tmě. Syčení kyslíkového agregátu ho znepokojilo. Znamenalo to, že během jeho bezvědomí se přístroj automaticky napojil na rezervní zásobník. Musel tedy být v bezvědomí několik hodin.

Parral otevřel přílbu. Byl tu dýchatelný vzduch. Poručík vypnul kyslíkový přístroj a posadil se. Potom zapnul svítidlo zamontovanou do přílby. Světlo dopadlo na lesklou kovovou plochu. Také zdi byly úplně hladké a lesklé. Postupně zjistil, že je v menší čtvercové místnosti, která však byla aspoň pět metrů vysoká. Na stropě byly dva kruhové poklopy, ve stěně se rýsovaly obrysy dveří, po klice však nebylo ani památky. Byl tu sám.

Zachery vstal. Měl stále ještě pocit, že má nohy jako z vaty. Pomyslel si, že ostatní mohou být v podobných celách někde vedle a začal poklepávat na zdi, odnikud mu však žádná odpověď nepřišla. Potom se pokusil otevřít dveře. Marně. Jediná možnost dostat se z vězení byla spojena s poklopy na stropě. Poručík se váhavě podíval ke stropu a zapnul létací agregát.

Pomalou se vznesl ke stropu. Poklopy měly asi metr v průměru. Kdyby se mu podařilo je otevřít, snadno by se dostal do prostor nad svou celou. *Ale co dál?* ptal se sám sebe. Kam vlastně poletí? Není lepší počkat si tady na to, co se bude dít?

Ne, rozhodl se, musí něco podniknout. Byl si jistý, že Redhorse by tu také nečinně nečekal. Oběma rukama se pokusil pohnout uzávěrou. Kruh se však ani nepohnul. Začal do něj bušit pěstmi, ale stejně bezvýsledně. Přesunul se tedy ke druhé uzávěře a podařilo se mu s ní pohnout. Škvírou viděl do místnosti nahoře.

Byla tam osvětlená hala. Poručík viděl část nějaké konstrukce a rozhodl se proniknout tam. Stálo ho to hodně úsilí, ale dokázal vysoukat horní polovinu těla do haly. Všude kolem byly nějaké konstrukce a stožáry, takže celá hala nešla přehlédnout. Měl do ní proniknout? Mohla to být osudová chyba.

„Co děláte tam nahoře, pane?“ zeptal se ho známý hlas. Zachery proklouzl zpátky do svého vězení a spatřil Spinozu. Android si provizorně poopravil obličej, ale na jednom místě přece jen prosvítal kov bioplastem.

Pohled na Spinozu Parrala velmi potěšil, nejraději by ho objal. Ovládl se však a jen pomalu se snesl k podlaze. Vyvrácené dveře vysvětlovaly, jak se Spinoza dostal dovnitř.

„V posledních hodinách jsem provedl řadu významných testů,“ oznámil spokojeně Spinoza. „Ale vidíte sám, že všechno nedopadlo nejlépe.“ Robot si sáhl na tvář.

„Kde jsou ostatní?“ zeptal se dychtivě poručík a zprávu o testech ignoroval. Android však pouze pokrčil rameny. Nebýt toho, že při tom něco zapraskalo, měl by pozorovatel dojem, že před ním stojí člověk.

„Musíme je najít,“ prohlásil rozhodně poručík.

„Samozřejmě, poručíku Tik-Taku,“ souhlasil android. „Musím se, ale postarat, aby to bylo pro mě spojeno s nebezpečím.“

„Naopak, půjdeme robotům z cesty,“ odmítl to Zachery.

„Roboti pro nás nejsou nebezpeční,“ ujistil ho Spinoza. „Ale obyvatelé této části plošiny ano.“

„Co to říkáš?“ zajímal se Parral. „O jakých obyvatelích mluvíš?“

„Mám vestavěný infračervený hledač,“ vysvětloval Spinoza. „Ten zachytil tepelné impulzy. Je jich tolik, že nemohou pocházet od plukovníka Redhorse a dalších dvou lidí.“

„Viděl jsi ty neznámé?“

„Vyhýbám se jim, pane,“ odpověděl Spinoza. „Mohli by vypadat jako lidé a potom bych na ně nemohl zaútočit, jsem tak naprogramovaný.“

„Tak do práce, musíme co nejdřív najít plukovníka,“ vyzval androida Parral.

Android byl těžký, ale pohyboval se rychle a nehlučně.

„Jakmile zaznamenáš, že je někdo nablízku, okamžitě mě informuj,“ zašeptal poručík v chodbě. „A zapomeň už konečně na své testy.“

„Na co mám zapomenout?“ vyjevil se android.

„Nic, nevšímej si toho,“ řekl kvapně poručík, protože si uvědomil, že by nesprávným příkazem mohl narušit program a android by pak byl k ničemu.

„Cizinci jsou v místnostech všude kolem,“ informoval ho Spinoza.

„Mluv tiše!“ sykl poručík. „Chceš je snad vylákat?“

Parral si pozorně všiml, kudy jdou, aby našel cestu zpátky. Ostatní jsou jistě někde poblíž jeho cely. Po chvíli se proto i s androidem vrátil zpět.

„Jestli mají všechny místnosti na tomto patře podobné poklopy,“ řekl poručík, když byli zpět v cele, „budeme se do nich moci podívat z té haly nahoře. Vychází odtud nějaké tepelné impulzy?“

„Ne, poručíku Tik-Taku,“ odpověděl android.

Poručík chtěl na něj zařvat, už mu přece to oslovení zakázal, ale rozmyslel si to. „Leť nahoru a zjisti, zda jsou v hale roboti,“ přikázal stroze.

Android snadno odsunul poklop, ale ten zarachotil. Zachery se zděsil. Očekával, že hned uslyší kroky a hlasy, ale všude bylo ticho. Poručík vzhlédl. Spinoza se vznášel nad otvorem. „Žádní roboti, pane!“ zařval.

„Ne tak nahlas!“ zaúpěl Zachery a vyletěl do haly. Robot dal poklop na místo. Zachery se usmál, cizinci si budou myslet, že unikl vyvrácenými dveřmi do chodby.

Kdo ale jsou ty bytosti, které obývají tuto část plošiny? To oni vyslali roboty, kteří měli zajmout posádku space jetu? Je možné, že by na plošině existovaly dvě skupiny robotů, jedna přátelská, druhá podřízená neznámým bytostem? Vybudovali plošinu ti neznámí? Čím déle byl na plošině, tím záhadnější mu připadala.

„Tam jsou další poklopy, pane,“ ukazoval Spinoza.

„Tak se na ně podíváme,“ rozhodl poručík. V doprovodu Spinozy se cítil mnohem jistější.

U dalšího poklopu Spinoza infračerveným hledačem zjistil přítomnost osmi osob. „Dva se pohybují, ostatní ne,“ konstatoval.

Parral zvažoval, zda mají poklop otevřít. Rozhodně nestál o to, aby je objevili, na druhé straně chtěl už konečně spatřit své nepřátele. Pokušení bylo příliš velké. „Otevři to!“ rozkázal.

Robot se už naklonil, ale poručík ho zadržel.

„Počkej, musíš to udělat tiše, rozumíš?“ zašeptal. „Nechci upoutat pozornost.“

Robot se zašklebil a zvedl těžký poklop skutečně nehlučně. Zachery se naklonil nad otvorem a vtom těžká deska Spinozovi vyklouzla a zarachotila.

Poručík se díval na dva cizince, kteří stáli přímo pod ním - a oni zírali na něho.

Prostor byl pro pochodujícího seržanta příliš těsný. Přecházel ode zdi ke zdi jako tygr v kleci. Zastavoval se vždy jen na okamžik, aby vychrlil několik kleteb.

Redhorse, který seděl na zemi vedle Lujana, pozoroval rozčileného astronauta s úsměvem. „Jednou do té zdi narazíte, seržante,“ zaprorokoval si.

„Zatracený zelenáč!“ vybuchl Velarde. „Věděl jsem, že se kvůli němu dostaneme do potíží.“

„Poručík Parral je možná v ještě obtížnější situaci než my,“ připomněl Redhorse. „Vy ho prostě nemáte rád.“

„My tři jsme pohromadě, jen on chybí. To dá rozum, že udělal něco, co roboty přimělo odvést ho někam jinam.“

„Spinoza tu také není,“ upozornil rozzlobeného muže Redhorse.

„Spinoza,“ zavrčel Velarde. „Ten bláznivý plecháč nám beztak nebyl nic platný. Nejspíš se někde rve s roboty, aby si ověřil své možnosti.“

Velarde se zastavil u dveří a začal do nich bušit. „Jak dlouho tu ještě budeme čekat, než se někomu uráčí všimnout si nás? Chcete nás tu nechat zemřít hladem?“ řval.

Redhorse vytáhl z kapsy staromódní hodinky a podíval se na ně.

„Parralovy hodinky,“ užasl Velarde. „Kde jste je našel?“

„Dal mi je těsně před pádem space jetu,“ odpověděl Redhorse. „Uplynulo už šest hodin od chvíle, kdy nás odvedli z toho bytu. Probrali jsme se před hodinou.“

„Musíme se pokusit o útěk,“ řekl Velarde.

Redhorse také myslel na útěk. Jak se však měli dostat z uzamčené místnosti? Neměli žádné zbraně. Redhorsovi odebrali dokonce jeho kombinovaný měřicí přístroj. Naštěstí byl ve vězení aspoň čerstvý vzduch, takže nemuseli používat kyslíkové přístroje.

„Měli důvod nás zajmout,“ prohlásil Redhorse. „Kdyby nás chtěli zabít, mohli použít ničivé zbraně. Určitě s námi něco zamýšlejí.“

„My tu čekáme a poručík Tik-Tak někde určitě provádí hlouposti,“ opět začal nasazovat Velarde.

„Mluvíte o důstojníkovi, seržante,“ upozornil ho přísně Redhorse.

„Nemá žádné zkušenosti, pane,“ hájil se Velarde. „Všiml jste si, jak byl nervózní?“

„Vy také nejste právě klidný,“ prohodil Lujan.

„Straníte snad tomu zelenáči?“ obořil se na technika seržant.

„To by stačilo, seržante!“ okřikl ho rázně Redhorse. I když to nedával najevo, také jemu dělal Parral starosti. Kam ho odvedli a proč právě jeho? Třeba byl zabit v boji. Redhorse však doufal, že ne. Roboti přece používali narkotizační zbraně. Bylo ovšem známo, že lidé s nemocemi krevního oběhu mohli být zabiti i narkotizační zbraní.

Parral byl ovšem důstojník a prodělal velmi důkladná zdravotní vyšetření už na akademii a musel být shledán naprosto zdravým. Smrt v důsledku zásahu narkotizační zbraní byla tudíž velice nepravděpodobná. Redhorsovy úvahy přerušil nějaký hluk u dveří.

„Někdo jde!“ zvolal Lujan i když se už všichni napjatě dívali ke dveřím.

Vstoupilo šest válečných robotů se zbraněmi připravenými ke střelbě. V chodbě bylo vidět ještě několik strážných. Plukovník se usmál. Bylo vidět, že nepřítel je považuje za velmi nebezpečné.

„Půjдете s námi!“ rozkázal jeden z robotů a pokynul svou zbraní.

Redhorse se pohnul, ale jeden z robotů ho zadržel svým kovovým spárem. „Stát! Postavte se do řady!“ zařval.

Lujan a Velarde se postavili Redhorsovi po bok a potom Redhorse ucítil tvrdou ránu do zad. „Pohyb!“ velel robot.

„Mohli bychom se pokusit je napadnout,“ zašeptal Velarde plukovníkovi.

„Jen klid,“ sykl plukovník. „Mají příliš velkou přesilu.“

Tři Pozemšťané ušli několik set metrů chodbou než jim jeden z robotů dal rozkaz zastavit. Zůstali stát před dvoukřídlými dveřmi. Dveře se rozjely do stran.

Redhorse spatřil před sebou místnost ozářenou žlutým světlem. Na první pohled připomínala místnost velitelské stanoviště na středně velké pozemské kosmické lodi. Vlevo od vchodu se táhla řada obrazovek nad kontrolními a řídicími pulty. Bylo tu i dost křesel, velikostí i tvarem odpovídajících potřebám těl humanoidů. Nad řadou menších obrazovek byla velká panoramatická obrazovka. Uprostřed místnosti bylo několik stolů. Na pravé straně stály dva velké pozitronické přístroje. Redhorsovi se rozbušilo srdce, když vedle spatřil vysílačku.

Roboti postrčili všechny tři dovnitř a vešli také. Dveře se za nimi zavřely.

„Čekajte!“ řekl lakonicky jeden z robotů.

„Je to centrála plošiny?“ zeptal se Velarde.

„Rozhodně ne,“ odmítl tuto domněnku Lujan. „Pravděpodobně je to jedno z mnoha řídicích stanovišť. Centrála celé plošiny musí být podstatně větší. Předpokládám, že plošina je rozdělena do několika sekcí a každá z nich má podobné řídicí stanoviště.“

Na Lujana to byla neobvykle dlouhá řeč. Roboti postrčili Pozemšťany ke křeslům a dovolili jim posadit se. Stále je však hlídal tucet robotů s napřaženými zbraněmi.

Redhorse viděl jak jedním z mnoha vchodu do místnosti vjel upravený nákladní vozík, na němž trůnilo sedm podivných tvorů, kteří připomínali obrovské, dva metry dlouhé housenky. Těla porostlá srstí neurčité barvy končila hlavou, připomínající tulení hlavu. Měli obrovské oči a široká ústa. Pohyb jim zřejmě umožňovalo šest pavoučích nohou. Těsně za hlavou z trupu vybíhaly dvě silné paže, ruce měly šest prstů.

Redhorse byl zvyklý na nejrůznější formy života a klidně vyčkával. Pochyboval však, že by tyto tvorové dokázali postavit plošinu. Rozhodně však museli být se staviteli plošiny v nějakém vztahu.

Vozidlo se přiblížilo ke třem Pozemšťanům a roboti okamžitě ustoupili stranou, bylo jasné, že neznámí mají roboty pod kontrolou. Vozidlo zastavilo a jeden z tvorů nadzvedl přední polovinu těla. Dvě přední nohy mu teď volně visely podél těla.

„Vy ničemní lupiči,“ zasyčel ten tvor bezvadným interkosmem. „Snad jste si nemysleli, že se tu budete moci uhnízdít?“

Redhorse vyvalil oči, očekával všechno možné, ale ne, že ten tvor promluví interkosmem. Smysl jeho výroku mu však unikl. Než se Pozemšťané zmohli na odpověď, ta divná bytost pokračovala.

„Nenecháme se odsud vypudit, plošina patří nám již po mnoho generací. Zabijeme vás dříve než se plošiny zmocníte.“

Redhorse a Velarde si vyměnili nechápavý pohled. „My ale vůbec nemáme v úmyslu zde zůstat, byli bychom šťastni, kdybychom mohli plošinu okamžitě opustit,“ rychle neznámé tvory ujišťoval Redhorse.

„Samé lži,“ řekla obrovská housenka. „Můžeme použít tvrdší metody výslechu a potom se rychle dovíme pravdu o tom, co tu pohledáváte.“

„Naše loď byla sestřelena,“ vysvětloval Redhorse. „Vrak leží na povrchu plošiny. Do nitra mateřské lodi nás přivedli roboti.“

Mluví cizinců pokynul robotům a vykřikl: „Svažte je! Nechci už dál poslouchat ty nestydaté lži!“

Pozemšťanům nezbyvalo než se nechat připoutat ke křeslům. Redhorseovi bylo jasné, že odpor je marný. Stejně tak by tvorové neuvěřili dalšímu vysvětlování. Plukovník si teď byl jistý, že ty housenky nejsou totožné se staviteli plošiny. Zřejmě tu však žily již po generace a považovaly plošinu za své vlastnictví. Na Pozemšťany se dívaly jako na vetřelce a lupiče.

Jak je však možné, že mluví interkosmem?

„Začínám věřit na duchy,“ poznamenal Velarde. „Oni mluví interkosmem tak perfektně, že není možné, aby se to teprve teď naučili, musí to být jejich mateřština, to se pozná.“

„Musíme jim nějak srozumitelně vysvětlit, že nemáme žádné nepřátelské úmysly, pane,“ řekl Lujan. „Nezdá se mi, že by byli příliš inteligentní, ale patrně ovládají tuto část plošiny a umějí zacházet s roboty.“

Bavili se teď anglicky, aby jim cizinci nerozuměli, když se však Redhorse obrátil na vůdce těch housenek, přešel opět do interkosma: „Mluvíme stejnou řečí a proto jsem přesvědčený, že můžeme být přáteli.“

„Přáteli?“ opakovala nevěřičně obrovská housenka. „Dva vaši průvodci uprchli z vězení a způsobili nám velké obtíže. Přátelé tak nejednají. Přišli jste sem, abyste nám uloupili náš majetek.“

„Ten zelenáč a Spinoza,“ zasténal Velarde. „Já jsem to tušil, že nám způsobí potíže.“

„Parral je zřejmě na svobodě a Spinoza je s ním,“ řekl Redhorse.

„Ale jak je přesvědčíme, že přicházíme v míru?“ opakoval Lujan.

Redhorse zhluboka vydechl a cítil, že se při tom pouta poněkud uvolnila. Když ho svazovali, zadržel dech. Teď si byl jistý, že se z pout dokáže vyprostit sám.

„Musíme se nějak spojit s poručíkem Tik-Takem,“ řekl vztekle Velarde. „Jinak provede ještě nějaké hlouposti.“

„Naše situace se mi nejeví zvlášť špatná,“ prohodil zamyšleně Redhorse.

„Cože?“ zvolal Velarde, který nechtěl věřit svým uším. „Horší snad už ani nemůže být. Jsme těm cizincům vydáni na pospas.“

„Přesto můžeme oprávněně doufat v úspěch,“ obhajoval své stanovisko plukovník. „Parral a Spinoza bojují s housenkami po svém, ale my využijeme té nejstarší a nejlepší zbraně.“

„Zbraně?“ znovu se podívil seržant. „O jaké zbrani to mluvíte, pane.“

„Mám na mysli diplomacii,“ vysvětlil Redhorse. „Tou dosti naivní Walkery zaskočíme.“

„Walkery?“ divil se Velarde.

„Jméno, které jsem dal těm housenkám,“ poučil ho plukovník. „To je první krok k porozumění.“

Velarde jen pohrdlivě zachrochtal. Byl přesvědčený, že jediná řeč, které tihle tvorové porozumí, je řeč síly. Avšak jediným Pozemšťanem, který byl v této chvíli schopen boje byl mladíček, který sbíral staré hodinky.

Seržant Velarde zavřel oči. On plukovníka varoval před tím zelenáčem, ale plukovník ho nechtěl poslouchat. *Parral a Spinoza, to je teda tým!* říkal si zoufale seržant.

6.

Skutečnost, že oba neznámí byli stejně zaskočeni jako sám Parral, mu pomohla rychle se vzpamatovat. V mžiku se napřímil a dal poklop na místo.

„Zřejmě jsem udělal chybu,“ řekl omluvně Spinoza.

„To ano,“ přisvědčil Zachery. Vzteky skoro ječel. Možná to však bylo tím, že se prvně v životě setkal s bytostmi, které mu byly naprosto cizí. *Vždyť jsou to housenky!* pomyslel si zděšeně.

„Musíme pryč, teď už vědí, kudy jsme se dostali ven a kde jsme,“ řekl Spinozovi.

„Útěk je vždy známkou slabosti,“ zafilozofoval si robot.

„Ať si,“ odsekl poručík. „Kvůli tomu tady nebudu čekat, dokud nás znovu nezajmou.“

„Kterým směrem se dáme,“ věcně se zeptal android. „Soudím, že všude je to stejně nebezpečné.“

Parral se rozhlédl po hale. Skutečně by sotva našli lepší místo. Mezi četnými konstrukcemi, jeřáby a sloupy byla spousta vhodných úkrytů a robotům dá hodně práce, aby je našli.

Poklop, který právě zasunul na místo, se pohnul. Zacheryho zamrazilo. Kdyby tu tak byl Redhorse a ostatní, ti by jistě věděli, co dělat. Poklop se znovu pohnul, Spinoza na něj skočil a zkrřížil ruce na prsou.

„Budu krýt váš ústup, pane,“ řekl android. „Schovejte se tu někde, přijdu za vámi.“

Poručík jen přikývl, zapnul svůj letací agregát a vznesl se ke stropu ke středu haly. Spinoza zůstal stát, zřejmě spokojený, protože uskuteční další test.

Zachery se obezřetně snesl na střed nějaké konstrukce a sklouzl mezi vzpěrami. Byl ve výšce asi sto metrů nad podlahou. Zde ho mohli objevit skutečně jen náhodou. Našel si poměrně pohodlné místo, odkud viděl na Spinozu.

Náhle se musel své situaci zasmát. Copak tohle není to velké dobrodružství, po kterém toužil? Příležitost k sebeuplatnění, kterou vždy vyhledával? Svoje setkání s cizími mocnostmi si ovšem představoval jinak. Od pádu BLACK HILLSU byli vlastně pořád na útěku. A ani teď to nevypadalo, že by se z pronásledovaného mohl proměnit v pronásledovatele.

Jeho pozornost upoutal Spinoza, který opustil své místo a pozpátku ustupoval k jednomu věžovému jeřábu. Zdálo se, že android někoho pozoruje. Zachery věděl, že jeho oči se nemohou rovnat optickému, systému Spinozova zraku, bylo ovšem možné, že pozoruje něco, co leží mimo poručíkovu zorné pole.

Spinoza se odpoutal od podlahy a vznesl se až k vrcholu věžového jeřábu. Ve stejném okamžiku Parral spatřil při nejmenším dvacet válečných robotů. Proudili do haly. Zřejmě Spinozu nezpозorovali, protože se roztáhli do rojnice a systematicky prohledávali všechna místa, která přicházela v úvahu jako úkryt.

Spinoza balancoval jako artista na špičce jeřábu a o něco se pokoušel. Na znamení, která mu dával poručík, vůbec nereagoval.

Náhle robot ostře hvízdal. Pro nepřátelské roboty to byl signál. Všichni se okamžitě vrhli k jeřábu, všechny jejich zbraně mířily vzhůru. Zachery tiše klel. Vtom se jeřáb začal naklánět na stranu, vzápětí se vrátil do původní polohy, opět se naklonil a začal padat rychleji. Poručík na to zíral s otevřenými ústy.

Při dopadu pod sebou věžový jeřáb pohřbil nejméně polovinu nepřátelských robotů, Spinoza se však okamžitě vznesl z trosek, nejvyšší rychlostí proletěl nad skupinkou tří zmatených robotů a dříve než zahájili palbu se snesl opět k podlaze mezi spleť vzpěr a travers nějaké konstrukce. Několik energetických střel prolétlo vysoko nad jeho hlavou.

Parral nevěděl, zda se má ze Spinozova úspěchu radovat. Bylo pravděpodobné, že teď sem nepřítel vyšle posily proti kterým i Spinoza bude bezmocný. Naopak šance, že by se jim podařilo navázat spojení s Redhorseem a ostatními byla minimální. Když před roboty uprchnou, vyvstávalo nebezpečí, že zabloudí ve změti chodeb plošiny a vůbec nenajdou cestu zpátky do toho úseku, kde ostatní byli nejspíš vězněni. Mohli se také dostat do těch sektorů plošiny, kde není dýchatelný vzduch.

Možná byla chyba, že jsem utekl, uvažoval Zachery. Jediná možnost, jak najít ostatní je - vzdát se!

Zachery rozhořčeně potřásl hlavou. Tak špatně snad na tom ještě není, aby se musel vzdát. Třeba se mu podaří se Spinozovou pomocí donutit nepřítele k vyjednávání. Jako na zavanou přistál Spinoza vedle něho. Konstrukce zapraskala pod jeho vahou, ale vydržela.

„Myslím, že tu už nejsme v bezpečí, pane,“ sdělil mu robot. „Měli bychom opustit halu a vyhledat bezpečnější úkryt.“

„A co s Redhorseem a ostatními?“ namítl poručík. „Bezpodmínečně je musíme najít. Mám už plán, jak budeme postupovat. Ty odlákáš roboty a já zatím budu hledat.“

Spinoza ukázal směrem ke vchodu, ze kterého se hrnuli další roboti. Tentokrát jich bylo nejméně padesát. „Obávám se, že je jich i na mě trochu moc, pane,“ řekl.

„Přesto to musíme zkusit,“ trval na svém poručík. „Musíš upoutat jejich pozornost ve středu haly, já se zatím porozhlédnu jinde.“

Bojechtivý android však viditelně váhal.

„Tak co je?“ zeptal se překvapený poručík. „Vždyť jsi byl celý žhavý do testování svého těla. Něco se ti nelíbí? Tak mluv přece.“

„Testování těla je ukončeno, pane,“ oznámil mu Spinoza. „Mám dojem, že proběhlo uspokojivě, ale s konečnou platností se to zjistí až při důkladném prozkoumání na Zemi. Nyní začíná druhá série testů.“

„Druhá série? O čem to mluvíš?“ nechápal Zachery.

„Víte, že mám být prototypem dokonalého androida, pane,“ začal zešířena Spinoza. „Dokonalost ovšem nespočívá pouze ve fyzických možnostech. Pád s věžovým jeřábem fyzické testy ukončil. Nyní jsem připraven k intelektuálnímu testování a musím se na ně plně soustředit.“

„Aha,“ zamumlal rozpačitě Zachery. „Vidíš snad nějakou možnost jak nás uchránit před pronásledovateli svým intelektuálním úsilím?“

„Neustále sbírám údaje, shromažďuji je, vyhodnocuji a potom z nich vyvodím konečné logické závěry,“ poučil ho Spinoza.

„Vyvodil jsi už konečný závěr z vyhodnocení údajů o našem problému?“ byl zvědavý poručík.

„Ne,“ odpověděl robot a lítostivě dodal, že může trvat ještě několik hodin než tak složitý problém vyřeší.

„Hodin?!?“ zvolal podrážděně Zachery. „Tak dlouho nemohu a ani nechci čekat. Zklamal jsi mě, Spinozo. Každý normální robot i se svou nedokonalou pozitronikou dochází k logickým závěrům ve zlomcích vteřiny. Ty chceš být dokonalým robotem a potřebuješ k vyřešení problému celé hodiny.“

„Obávám se, že nesprávně chápáte moje úkoly,“ řekl Spinoza. „Mým úkolem není jen technické řešení problému, ale poprvé v dějinách kybernetiky má robot uchopit a zpracovat i filozofickou stránku otázky.“

„Spinoza!“ zaúpěl poručík. „Teď aspoň chápu, proč tě tak pojmenovali.“

„Máte pravdu, pane,“ přisvědčil dokonalý Whistlerův robot. „Nyní vás však žádám, abyste mě nerušil. Neblaze to působí na moji meditaci.“

Zachery se podíval na blížící se roboty a vyštěkl: „Rozkazuji ti, abys roboty odlákal ke středu haly a v případě nutnosti s nimi bojoval.“

Místo odpovědi se z kovového Spinozova těla ze štěrbin v místech lidského hrtanu vysoukala fólie s nápisem: Model: Whistler. Série 345 c18 wk. Jméno: Spinoza. Ročník: 2435. Robot je právě testován. Obráťte se prosím se svými požadavky na jiný model.

Na velitelském stanovišti se tou dobou shromáždilo už přes třicet Walkerů, kteří mezi sebou velmi hlasitě diskutovali. Hluk utíchal jen ve chvílích, kdy roboti přinášeli Walkerům stravu.

Redhorse si byl jistý, že Walkeri jsou degenerovaný národ, který byl jen jakýmsi sběhem událostí vržen do nitra plošiny. Před mnoha generacemi ještě byli schopni naprogramovat část robotů tak, aby sloužili jejich potřebám.

Jeden z Walkerů přistoupil na svých pavoučích nohách k zajatcům. Hustá srst na spodní části jeho těla se táhla po podlaze.

„Ještě se radíme, co s vámi uděláme,“ řekl.

„My také,“ odpověděl klidně Redhorse.

Velké oči se na něj tázavě upřely. „Co to má znamenat? Vy přece neurčujete ani svůj vlastní osud.“

„O něm ani nediskutujeme, diskutujeme o vašem osudu,“ ujistil ho Redhorse.

Walker se rychle vzdálil, aby sdělil svým druhům tuto překvapující novinu.

„Co si od toho slibujete, plukovníku?“ vyzvídal Velarde. „Nemáme se pokusit promluvit si s nimi rozumně? Vypadá to, že se budou dohadovat ještě deset hodin.“

„Nebudte netrpělivý, seržante,“ vyzval ho Redhorse. „Poručík Parrala a Spinozu dosud nedostali, znamená to, že nejsou tak silní jak jsme se domnívali. Jsou nepříteli inteligentní a líní. Musíme na ně udělat dojem a potom možná dojdou k názoru, že bude lépe s námi spolupracovat.“

Seržant neřekl nic, ale tvářil se velice skepticky.

Hlahol hlasů rázem zmlkl, když se objevilo vozítko s nějakým starým Walkerem. Vozítko zastavilo přímo před zajatci. K Redhorsovu překvapení ani potom nikdo nepromluvil. Nově příchozí se zvedl ze svého sedadla a se zjevnou nelibostí si Pozemšťany prohlížel. Redhorse si už začínal myslet, že ta prohlídka bude trvat věčně, když se starý Walker obrátil na jednoho z přítomných: „To jsou ty zmiňované osoby?“

„Ano, Burnette,“ odpověděl uctivě tázaný, zatímco Burnett mluvil se zjevnou povýšeností.

Burnett zní velice pozemsky, napadlo Redhorse, ale už ho to nepřekvapovalo.

Burnett se opět otočil k zajatcům. Oči mu slzely a působil unaveným a zároveň lhostejným dojmem, jako kdyby ho kvůli nějaké maličkosti vyrušili z mnohem závažnější činnosti.

„Slyšel jsem, že dva vaši přátelé jsou stále ještě na svobodě,“ řekl starý Walker, aniž by zvýšil hlas. „Někteří naši roboti padli za obětí jejich zákeřnému útoku.“

Parral se Spinozou se tedy činí, pomyslel si s uspokojením Redhorse. „Může dojít ke katastrofě, když nás co nejdříve nepropustíte,“ řekl nahlas.

Burnett si rukou pročísl hustou srst na hrudi. Zdálo se, že ho Redhorsův výrok pobavil, ale Indián poznal, že ve skutečnosti Walker úporně přemýšlí. Rozhodně to však byl dobrý herec a možná tomu vděčil za své mimořádné postavení.

„Souhlasím s vaším názorem,“ řekl Burnett nepřijemně křaplavým hlasem a Redhorse okamžitě pochopil, že souhlas není míněn vážně. „Katastrofa bude spočívat v tom, že jeden z vašich přátel bude muset zemřít.“

Burnett se posunul k Lujanovi a zatlačil mu hlavu dozadu. „Tento muž zemře, když se vaši přátelé nevzdají.“

Lujan těžce lupal po dechu, Velarde ze sebe chrлил nadávky a bezmocně trhal pouty. Redhorse se díval Burnettovi přímo do očí a četl v nich radost ze zabíjení. Vůbec nepochyboval o tom, že svůj příšerný slib splní. Burnett nebyl moc inteligentní, ale dovedl odhadnout situaci a vychytrale na ní reagovat. A nejen to. Zdálo se, že Burnett už dlouho čekal na příležitost, jak upevnit svou pozici. Teď starý lišák vytýčil hranice pro jednání a zaskočil tak Redhorse, který neočekával, že bude mít tak omezený prostor.

„Proč nic neříkáte?“ zeptal se napjatě Burnett.

„Jsem přesvědčený,“ pronesl pomalu a důrazně Redhorse, „že se vám mí přátelé dobrovolně nevzdají. Proto navrhuji, abyste mi dali příležitost s nimi osobně promluvit.“

„Nevím, zda to není pouhý trik,“ řekl Walker.

„Vím, že na plošině funguje interkom,“ řekl Redhorse. „Vím to, protože jsme z něj slyšeli nějaké podivné zvuky. Musíte mě jen rozvázat a dovést k mikrofonu a já pak navážu spojení s uprchlíky.“

Burnett viditelně zpozorněl. „Také občas slyšíme nějaké zvuky z interkomu, ale nevíme odkud pocházejí,“ řekl.

„Myslel jsem, že to váš národ je odpovědný za to představení,“ Redhorse byl zjevně překvapený. *Pak je tedy na plošině ještě jiná mocenská skupina než Walkeri*, uvažoval. Jak to, že tyto bytosti, které tu žijí už po generace, nic nevědí o původu těch zvuků?

„Těmi zvuky se nezabýváme, nepředstavují pro nás žádné nebezpečí,“ konstatoval Burnett a obrátil se na jednoho robota. „Rozvaž Velkého Přítele! Doved ho k vysílačce, ale nepouštěj ho z očí.“

„Vysílačka, pane,“ zašeptal anglicky Lujan. „Pochybuji, že by se Walkeri vyznali v přístrojích. Pokuste se zapnout hypervysílačku.“

Burnett vsunul své dvoumetrové tělo mezi Redhorse a technika. „Co říkal?“ zeptal se podezíravě.

„Vyzval mě, abych nepřistupoval na vaši nabídku. Raději zemře, než aby byl příčinou zajetí svých přátel,“ bez váhání zalhal Redhorse. Walker se otočil k Lujanovi. „Vy nemáte rád život?“ otázel se.

Technik mu neodpověděl. Tři roboti zbavili Redhorse pout a dovedli ho k vysílací aparatuře v protějším rohu místnosti. Plukovník uvažoval, zda je Lujanův nápad vůbec uskutečnitelný. Byl si ovšem jistý, že to rychle zjistí, protože bylo-li veškeré zařízení kopiemi pozemských vzorů, bude jistě i vysílací aparatura stejná. Možná bude mít skutečně šanci spojit se s Rhodanem nebo aspoň s některým z kapitánů pozemských lodí. Burnett šel za Redhorse a roboty.

Redhorse přistoupil k aparatuře a tvářil se lhostejně. Pohodlně se usadil do křesla pro radistu, Walker si do takového křesla sednout nemohl, křeslo bylo určeno humanoidům.

Redhorse si prohlédl pult před sebou. Bylo to skutečně kompletní zařízení pro spojení všeho druhu. Hypervysílačka tvořila kompaktní blok. Vpravo se nacházely obrazovky. Interkom byl umístěn ve středu, po pravé ruce byla normální rádiová vysílačka.

Redhorse se bez váhání otočil k hyperaparatuře. Musel to risknout hned, chtěl-li Burnetta obalamutit. Avšak sotva se jeho ruce rozběhly po tlačítkách pultu, ucítil prudkou ránu do zad, která ho málem vyhodila z křesla.

„Žádné triky!“ zasípal vztekle Burnett. „Jestliže se ještě jednou pokusíte mě podvést, nechám vašeho přítele oddělat.“

Redhorse se kousl do spodního rtu, ale jinak na sobě nedal znát ani bolest, ani vztek. Zapnul interkom jakoby se nic nestalo.

„Poručíku Parrale!“ zakřičel do mikrofonu. „Doufám, že mě slyšíte. Spinoza a vy se musíte vzdát, jinak ohrozíte Lujanův život.“

„To stačí,“ vyrazil ze sebe Burnett a sám mikrofon vypnul.

„Měl bych svou výzvu několikrát zopakovat,“ protestoval Redhorse. „Vždyť nevíme, jestli mě právě v tom okamžiku slyšel.“

„To se brzy dozvíme,“ usoudil však Burnett.

Plukovník se nestačil ani sám zvednout. Roboti ho zvedli, donesli ke křeslu na kterém seděl předtím, posadili ho dosti nešetrně a opět ho pevně svázali. Redhorse doufal, že Parral jeho výzvu slyšel, zbývala ovšem ještě otázka, jak na ni bude mladý důstojník reagovat. Nenapadne Parrala, že je to léčka?

Redhorse si přál, aby ho Walkeři nechali vyslat delší poselství, ale Burnett byl příliš podezíravý. Patrně se obával, že dá uprchlíkům rozkazy nějakým tajným kódem.

Burnett se usadil proti zajatcům a prohlížel si je.

Redhorse se rozhodl převzít iniciativu a zeptal se: „Kam teď plošina letí?“

„Jen počkejte,“ vyzval ho Burnett. „Za chvíli uvidíte na obrazovkách, jak se přibližujeme k centru.“

Redhorse se podíval na panoramatickou obrazovku a uviděl pět plošin, které směřovaly k jednomu bodu.

„Komu patří ostatní plošiny?“ vyzvídal Redhorse.

„To nevíme,“ oznámil Burnett. „Je jich celkem dvanáct, my však můžeme žít jen ve dvou z nich.“

„Dvanáct plošin!“ vydechl Lujan. Pokud byl ten údaj pravdivý, pak v domovské galaxii Solárního impéria existovala ozbrojená moc, která se mu mohla rovnat. Všichni by se rádi dověděli ještě něco, ale Burnett umkl. Buď už nechtěl víc prozradit, nebo toho víc nevěděl.

„Jak to, že žijete jen na dvou z nich?“ chtěl vědět Redhorse.

„Nevím,“ přiznal Burnett. „Ale dějiny předků nás varují před návštěvami jiných plošin. Pouze v sekcích tři a čtyři můžeme žít.“

Redhorse nepochyboval, že starý Walker mluví pravdu. Proč ale Walkeři smějí žít jen na dvou z tuctu mateřských lodí? Jaký rozdíl je mezi tak zvanými sekcemi tři a čtyři a ostatními plošinami?

„Jak dlouho už tu žijete?“ obrátil se plukovník znovu na Burnetta.

Vůdce Walkerů se hluboce zamyslel, uvažoval, ale nakonec řekl jen: „Velmi dlouho.“

Patrně po staletí, usoudil Redhorse. Walkeři se nevyznačovali dlouhou historickou pamětí, už zřejmě zapomněli jak a proč se na plošiny dostali. Jejich původ zůstal stejnou záhadou, jako původ plošin. Ještě záhadnější byl vztah mezi staviteli plošin a Walkery. Možná je vlastníci plošin kdysi dávno nasadili jako strážný národ a Walkeři, se kterými se nyní setkali, jsou jen degenerovanými potomky kdysi vysoce civilizovaného národa. Redhorse nepochyboval, že jejich předci uměli ovládat všechna zařízení na mateřské lodi. Nyní však disponovali jen útržky vědění, které jim vystačilo pouze k udržení holé existence. Během pár století tyto bytosti do jednoho vymřou, protože ztratily vlastní iniciativu a pouze parazitují na minulosti.

„Podívejte se na obrazovku, pane!“ zděšeně zvolal Lujan a vyrušil plukovníka z jeho úvah. Na panoramatické obrazovce byly jasně vidět obrysy nějakého obrovského polokulovitého tělesa, mnohem většího než plošiny, které stálo nehybně v prostoru.

„Nebesa, co je tohle zač?“ vyrazil ze sebe Velarde.

„Tohle je centrála,“ sdělil Burnett. „Dávejte pozor, co se teď stane.“

Redhorse srovnával velikost plošin s velikostí centrály a dospěl k názoru, že její průměr musí být nejméně dvě stě kilometrů. Bez dechu pozoroval, jak se jedna plošina blíží k létajícímu objektu. Prozatím se vše podobalo obvyklému přistávacímu manévru. Kapitán ho také uskutečňoval s naprostou jistotou, bez nejmenšího zaváhání. V malé vzdálenosti od polokoule se plošina zastavila a začala se otáčet kolem své vlastní osy. Když byla rotace dost rychlá, zamířila plošina svou kuželovitou zádí napřed k jasně patrnému vyklenutí na plášti centrály. Plukovník pochopil, že plošina bude ukotvena.

Z polokoule vystřelila dvě ramena, která plošinu zachytila.

„To je náš cíl, naše sekce je také na povrchu centrály,“ vysvětloval Burnett.

Redhorse si jasně představil pravidelné rozmístění všech dvanácti plošin. Technická dokonalost celého systému ho ohromovala. Jeho tvůrci vycházeli z určitých předpokladů, ale záměry rozhodně nebyly mírové. Něco takového se nebuduje pro provozování obchodu. Polokoule se svými dvanácti sekcemi byla určena pro kosmické bitvy. Pro tento účel byl její tvar a rozmístění sekcí ideální. Centrála patrně dopravovala obrovské mateřské lodě do blízkosti bojiště a pak je vysílala do boje. Už samotná velikost plošin musela vyvolávat strach, když pak z nich vylétaly svazy válečných ultralodí, muselo to působit přímo děsivě.

„Největší válečný stroj, který kdy tato galaxie viděla,“ mumlal Redhorse.

Teprve teď si všiml, že povrch polokoule není hladký, ale je pokrytý výstupky. S hrůzou si uvědomil, že jsou to tisíce dalších obrovských válečných lodí, které tu kotví. Plukovníka už nepřekvapovala porážka solárního loďstva v Roiově soustavě. Bylo třeba za každou cenu informovat Rhodana o tomto mocném nepříteli. Kdyby se tato centrála objevila ve Sluneční soustavě, mohlo by dojít ke katastrofě.

Plošina se přiblížila k centrále natolik, že Redhorse viděl pouze malý díl s asi čtyřicet kilometrů širokou výduť, do které se zasouvala klínovitá zád' plošiny. Takový manévr mohla řídit pouze mimořádně výkonná pozitronika. Překvapující byla i rychlost s níž byl manévr uskutečněn.

Redhorse na základě až neuvěřitelné podobnosti zařízení plošiny s pozemským vybavením lodí došel k závěru, že bylo vyrobeno v nějaké tajné loděnici na koloniální planetě. Při pohledu na celý systém se ale musel té hypotézy vzdát: to vytvořila nějaká mimozemská moc, která z neznámého důvodu si vzala za vzor pozemskou techniku.

„Teď přistaneme,“ řekl pyšně Burnett.

Plošina se otřásala tak, že to připomínalo zemětřesení. Křeslo, ke kterému byl Redhorse přivázán, vibrovalo. Burnett něco říkal, ale nebylo ho slyšet v lomozu přistávacího manévru. Plukovník měl dojem, že slyší řvát tisíce nějakých pravěkých oblud. Byl to zvuk kovových ploch, které se třou o sebe v délce několika kilometrů. *Sekce se rozlomila*, blesklo Redhorsovi hlavou.

Na obrazovce teď byl vidět jen kousek polokoule a obraz poskakoval. Plukovník se podíval na Walkera, ale ten nejevil žádné známky neklidu, zřejmě vše probíhalo jako obvykle. Přišel poslední prudký náraz a rozhostilo se ticho.

Redhorse, který bezděky zadržel dech, vydechl a zhluboka se nadechl.

„Přistáli jsme,“ konstatoval Burnett. „Teď se můžeme věnovat vašim dvěma přátelům.“

„Nejednejte ukvapeně,“ naléhal Redhorse na starého Walkera. „Musíte nám věřit, že jsme sem nevtrhli abychom připravili váš národ o životní prostor. Uvažte, že je nás pouze pět. To nás považujete za tak hloupé, že bychom chtěli v pěti porazit Walkery?“

Poprvé Burnett projevil náznak pochopení. „Samozřejmě nemůžete být pro nás nebezpeční,“ prohlásil.

„Na povrchu plošiny leží vrak naší lodi,“ připomněl Redhorse. „Byli jsme sestřeleni a do nitra plošiny nás odvedli roboti. Vy přece víte, že ne všichni roboti poslouchají rozkazy Walkerů.“

„To je pravda,“ připustil Burnett. „Ale jste tady a já nevím, co s vámi.“

Redhorse napjal svaly a přetrhl pouta. Walkerovi vzrušeně zasyčeli a Redhorse ucítil hlaveň něčí zbraně, která se mu zabořila do zad.

„Propusťte nás, Burnette!“ řekl rázně plukovník. „A pomozte nám opustit plošinu.“

7.

Plošina se s něčím srazila, pomyslel si Zachery, a přitiskl se k nějaké vzpěře. K jeho překvapení náraz nevyvolal žádnou paniku mezi roboty. Klidně pokračovali v prohledávání haly. Brzy se už museli dostat ke konstrukci, na které se ukrývali Parral a Spinoza. Zachery mohl pochopitelně vzlétnout, ale to by ho roboti okamžitě spatřili. Rozhodl se proto zůstat raději na místě, aspoň dokud nepřestanou oťřesy.

Když rachot ustal a plošina znehybněla, Zachery si oddechl. Myslel na Redhorsova slova, která slyšel před chvílí. Byl k tomu plukovník donucen, nebo Lujanovi opravdu hrozí nebezpečí? Je-li to pouhý trik, nesmí se vzdát, tak by přišli o svůj poslední trumf. Ale jak to má poznat?

Spinoza neodpovídal na žádné otázky, meditoval. Poručík byl unavený a hladový. Svazovala ho obava, že z obrovské plošiny není úniku.

Váleční roboti byli už pouhých padesát metrů od konstrukce, kde se ukrýval. Po několika krocích by je už mohli objevit.

„Nemůžeme déle čekat,“ řekl Spinozovi. „Poslouchej mě konečně. Nařizuji ti, abys mě doprovodil. Jestli tu zůstaneš, za chvíli tě naši pronásledovatelé stejně vytrhnou z tvého sladkého snění.“

Spinozův pohled však stále bloudil kdesi v nedozírnu. Parral pokrčil rameny a začal se proplétat kovovou spleť konstrukce. Nemusel se ani dívat, aby věděl, že roboti ho už museli spatřit. Zapnul létací aparát a nejvyšší rychlostí se rozletěl podél konstrukcí a jeřábů. Otočil se a viděl, že ho Spinoza následuje. Asi sto metrů za nimi se shlukli roboti.

Kdy už ta série katastrof skončí, pomyslel si Zachery. Třeba tu zahyne a nikdo z lidí se ani nedoví kde a jak ho zastihla smrt. Poručíkův obličej se stáhl do bolestivé grimasy. Pochopil, jak byl závislý na stále přítomnosti jiných, na

ochraně nedostižné mašinerie. Pravděpodobně každý astronaut, který byl donucen okolnostmi osaměle bojovat o svůj život, prožíval cosi podobného.

„Existuje faktor, který nemůžeme předem propočítat,“ říkával jim psycholog na akademii. „Žádný z používaných testů neukáže s jistotou, jak budete reagovat v mimořádných situacích.“

Samozřejmě, jisté zjiitelné charakterové vlastnosti ovlivňují reakce v kritických situacích, ale každý člověk je natolik osobitý, že žádný obecný prototyp nepředpoví jeho chování v kritických podmínkách. Zachery si byl vědom, že na začátku krize, tedy při pádu BLACK HILLSU, propadl panice, kterou do této chvíle ještě nedokázal zcela potlačit. Zvláště když byl oddělen od ostatních Pozemšťanů, měl stále pocit ohrožení, který těžko zvládal.

Teprve teď se konečně učil jednat zcela samostatně. Bezděky se musel usmát. Kdyby se dostal na pozemskou kosmickou loď, jednal by s mladými astronauty se stejnou přátelskou blahosklonností, s jakou s ním jednal seržant Velarde. Už poznal, že na hodnosti a věku nezáleží tolik jako na zkušenostech. A v posledních hodinách získal skutečně široký rejstřík zkušeností, každá další bude již jen variací některé z předchozích. Tato myšlenka Parrala uklidnila.

Když poručík doletěl ke stěně haly, spatřil pod sebou vyústění nějaké šachty. Spinoza letěl mlčky vedle něho a zdálo se, že pozoruje pronásledovatele, kteří se proplétali mezi konstrukcemi. Zachery se rozhodl a začal klesat do šachty tak rychle, až se mu začal bouřit žaludek. Roboti okamžitě zahájili palbu svými narkotizačními střelami, ale byli ještě příliš daleko, než aby to bylo nebezpečné. Po zásahu ho pouze svědila kůže.

Šachta byla krátká a vedla do obrovské haly. Byl to gigantický hangár pro válečné ultralodě. Mohutné kulovité lodě tu stály v nekonečných řadách. Zachery se náhle cítil jako Gulliver v říši obrů.

Všechny prostory, které dosud viděl, mu připadaly ve srovnání s touto halou malé. Také měly menší význam. Úkolem plošiny bylo nést obrovské lodě. V této hale jich podle jeho odhadu muselo být asi čtyři sta. Zachery si byl jistý, že deset kilometrů široká plošina je rozdělena do dvou hlavních totožných částí a že tudíž existuje ještě jeden takový hangár. Plošina tedy nesla osm set lodí, nepočítaje v to vnější hangáry.

Všechny lodě, které Zachery viděl, by mohly klidně patřit k solárnímu loďstvu. Teď je viděl zblízka. Byly to skutečně do detailu přesné kopie pozemských lodí.

Zachery se poškrábal za zbytkem svého znetvořeného levého ucha, což u něj bylo znamením vzrušení z objevu.

Otočil se a viděl padat ze šachty nepřátelské roboty, jako kdyby je někdo sypal z pytle. Jakmile byli ze šachty venku, okamžitě všichni zamířili k jedinému cíli.

Tím cílem byl poručík Zachery Parral.

Zachery se snesl mezi lodě a ukryl se ve stínu zesíleného pásu jedné z nich, kde se cítil poměrně bezpečně. Spinoza mu dělal mlčenlivý doprovod, nebyl mu však nic platný. Postupně se dostali k jedné z přistávacích vzpěr, která byla dost široká, aby je oba ukryla před nežádoucími pohledy. Všiml si, že podlaha je tu stupňovitá. Díky tomu se zesílené pásy uprostřed trupu lodí nacházely v různých výškách a lodi mohly být postaveny blíž u sebe. Šetřilo to místo, ale zároveň znemožňovalo současný start všech lodí.

„Poručíku Parrale,“ uslyšel vtom Redhorsův hlas. „Podařilo se nám přesvědčit Walkery o našich dobrých úmyslech. Lujanův život již není ohrožen. Nemůžeme sice použít hypervysílačku, ale pomohou nám najít menší kosmickou loď. Proto je nezbytné, abyste se nechal donést roboty k nám. Patrně si myslíte, že je to trik, který má umožnit vaše opětné zajištění. Pomyslete však na to, jak minimální šance máte, dlouho vzdorovat robotům nemůžete. Vzdejte se, poručíku. Je to rozkaz.“

Zachery se podíval na Spinozu a aniž by doufal, že zareaguje, pronesl: „Mám se vzdát právě teď, když mě to začalo bavit...“

Spinoza se na něj díval prázdným pohledem a nic neříkal.

Co mám dělat? uvažoval Zachery, když se nad ním objevili první roboti. Uniknout bylo stále snadné, ale poručík zapudil to pokušení a zůstal na místě. Za okamžik ho roboti obklopili.

8.

Koordinátor sekcím jedna, dvě a pět až dvanáct: „SaS zapojení nevypínat. Pět Pozemšťanů proniklo do sekce tři.“

Sekce jedna, dvě a pět až dvanáct koordinátorovi: „Obě prázdné sekce jsou nedosažitelné!“

Koordinátor: „Obě sekce obdržely zprávy, ale nereagovaly. Kontakt možný pouze s větší částí robotů v prázdných sekcích.“

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Navrhujeme zničit vetřelce pomocí robotů.“

Koordinátor: „Zvažuji to.“

Neklid mezi vedením sekcí. Šířily se nejasné obavy z obou prázdných sekcí. Bylo nebezpečné nechat Pozemšťany v klidu provádět svá zkoumání. Nekontrolovaná sekce znamenala ohrožení celého komplexu. A byly tu dokonce dvě sekce, které nereagovaly na koordinátorovy impulzy. Nikdo nemohl vědět, kdy s konečnou platností opustí komplex. Situace byla nepřehledná.

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Pozemšťané bojovali s Pozemšťany, proto byl na ně podniknut útok. Neznamená to, že by pět Pozemšťanů v sekci tři mělo být zničeno?“

Koordinátor: „Zvažuji to.“

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Doporučujeme rychle se rozhodnout, může vypuknout krize.“

Koordinátor cítil obavy, přenášené impulzy. Přesto váhal. Vydá-li rozkaz zabít vetřelce, musí Pozemšťany zařadit do kategorie zavilých nepřátel. Byl by to další krok k válce s Pozemšťany. Koordinátor byl zmatený. Z nějakého důvodu si působení SaS zapojení vždy představoval jinak.

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Čekáme odpověď.“

Musím to zkusit ještě jednou, myslel si koordinátor. Vyslal řadu impulzů k prázdným sekcím. Pokoušel se zejména dosáhnout spojení se sekcí tři. Kdyby se to podařilo, problém vetřelců by se řešil na lokální úrovni a on by se nemusel angažovat.

Podle očekávání byla jeho snaha marná. Prázdné sekce nereagovaly ani na nejnaléhavější impulzy. Z obou sekcí sice tu a tam dostával impulzy, ale musel si časem přiznat, že tyto impulzy mohl vyslat pouze šílenec. Nesměl přemýšlet o tragice těchto událostí, protože existovalo nebezpečí, že by i on propadl utrpení. To by mělo katastrofální následky pro komplex.

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Pokus o kontakt s prázdnými sekcemi byl bezúspěšný, co dál?“

Koordinátor vyslal sérii uklidňujících impulzů. Dospěl nyní k rozhodnutí. Pět Pozemšťanů ohrožuje sekci tři. Jelikož není možné se sekcí navázat spojení, znamená přítomnost Pozemšťanů hrozbu pro celý komplex.

Koordinátor: „Musíme najít způsob jak se vetřelců zbavit.“

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Existuje jediná možnost. Uvést do chodu roboty.“

Koordinátor: „Ano.“

Chvilí panovalo tíživé ticho, všichni si uvědomovali dalekosáhlé důsledky tohoto rozhodnutí. *Už nemohu couvnout*, myslel si koordinátor. Přesto byl rád, že se rozhodl. Vyslal impulzy robotům sekce tři.

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Jde o rozkaz zabít Pozemšťany?“

Koordinátor: „Ano.“ Chtěl k tomu dodat nějaké vysvětlení, ale upustil od toho. Bylo by to banální. Cítil neklid ostatních a rozuměl mu.

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Jak dlouho bude trvat než je zabijí?“

Proč se na to ptají, je to přece bezvýznamné...

Koordinátor: „Doufám, že dlouho ne.“

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Jaké je zařazení Pozemšťanů?“

Koordinátor: „Pozemšťané se řadí mezi zavilé nepřátele.“

Místo očekávaného uspokojení vycítil u ostatních temné obavy. Nebo to byly jeho vlastní obavy? Proč má stále dojem, že se stala chyba? Už i SaS zapojení mu připadalo jako katastrofa. *Prostě jsme čekali příliš dlouho*, říkal si.

Sekce jedna, dvě, pět až dvanáct: „Žádná další rozhodnutí?“

Koordinátor: „Zatím ne. Počkáme, až vetřelci zemřou.“

Impulzy začaly ztrácet na intenzitě a zanedlouho se omezily na běžný provoz. Za této situace koordinátor obvykle zmalátněl, tentokrát však stále udržoval spojení s roboty, kteří měli zabít pět vetřelců.

9.

Burnett řekl: „Propouštíme vás, ale jestli ještě jednou vstoupíte do této části plošiny, zabijeme vás.“

Zachery věděl, že Walkeri považují za svůj majetek tu část plošiny, ve které je dýchatelný vzduch. Burnett se postaral o naplnění kyslíkových přístrojů Pozemšťanů. Jejich obsah však vystačil jen na tři hodiny. Poskytnout jim větší zásoby kyslíku Burnett odmítl. Do tří hodin tedy museli buď najít způsob jak plošinu opustit, nebo se vrátit a potom by je roboti Walkerů zabili.

Parral během doby strávené na velitelském stanovišti pochopil, že Walkeri se bojí, že by je nějakí vetřelci mohli vypudit z mateřské lodi. Tito housenkovití tvorové si už tak zvykli, že je obsluhují roboti, že by bez jejich pomoci nemohli vůbec přežít. Za těchto okolností bylo divné, že je Burnett vůbec propustil, vždyť navzdory veškerému ujišťování si musel být vědom toho, že vetřelci, pokud se jim podaří uniknout, se mohou vrátit s posilami a začít s Walkery bojovat.

Nejpravděpodobnější vysvětlení spočívalo v tom, že Burnett spoléhá na to, že se Pozemšťanům útěk z plošiny prostě nepodaří. Po třech hodinách se udusí nebo budou zastřeleni roboty. Burnett si zřejmě myslel, že jim neposkytuje skutečnou šanci, ale pouze odklad vykonání rozsudku smrti.

„Poskytněte nám roboty, kteří nás dovedou k hangáru malých lodí,“ požádal Redhorse. Podle všeho Walkeri nazývali space jety malými loděmi.

„Dva roboti vás doprovodí,“ souhlasil Burnett.

Zachery pevně stiskl rty. Dovedl si představit, proč starý Walker souhlasil tak rychle. Dva roboti, které jim poskytl, je budou mít stále pod kontrolou.

„Ještě něco,“ řekl plukovník. „Chceme zpátky naše zbraně.“

Burnett tím byl tak překvapený, že se nezmohl na odpověď. „Zbraně?“ opakoval zaraženě.

„Ano, zbraně!“ polvrdil Redhorse. Zřejmě měl v úmyslu prosazovat svůj požadavek velmi rezolutně. Zachery však pochyboval, že se mu to podaří.

„Zbraně se, používají k boji,“ zamítl Burnett. „A na plošině žijeme pouze my. K čemu tedy potřebujete zbraně.“

„Vzpomínáte si na ten děsivý smích, který tu a tam slyšíte?“ zeptal se velitel Pozemšťanů. „V sekci tři nežijete jen vy.“

„Zatím jsme na plošině žádné nepřátele neobjevili,“ trval na svém Burnett.

„Protože neopouštíte svou část plošiny,“ vysvětloval Redhorse. „My ale musíme opustit vaše území a můžeme se střetnout s někým neznámým.“

„Budou vás doprovázet dva roboti,“ hájil své stanovisko starý Walker.

„Patrně čekáte, že nás ve druhé části plošiny zastřelí, že?“ řekl bez obalu plukovník.

„Mně je jedno, co se s vámi stane,“ prohlásil Burnett. „Pro mě je důležité pouze to, abyste se již nevrátili.“

Redhorse napřáhl ruku směrem k němu. „Naše zbraně!“ naléhal.

Zachery uvažoval, zda je moudré Burnetta rozčilovat. Nebylo vyloučeno, že když ho bude plukovník tlačit ke zdi, starý Walker si to rozmyslí a nepustí je. Nebylo mu jasné ani to, proč Redhorsovi na zbraních tolik záleží. Bojí se zraždy ze strany Walkerů nebo skutečně předpokládá existenci nějakého neznámého nepřítele?

„Zbraně nám nedá,“ řekl seržant Velarde a Burnett souhlasně přikývl.

„Je čas, abyste odešli, a nezapomínejte, cesta zpátky je vám uzavřena,“ řekl.

Redhorse místo odpovědi rozkázal svým lidem, aby zaklapli přilby. Dva roboti se ujali vedení a malá skupinka vyrazila. Chodbou brzy dorazili k výstupní komoře, která vedla do té části plošiny, kde nebyl kyslík. Prošli několika místnostmi a opět vstoupili do nějaké chodby. Oba roboti se náhle zastavili.

„Co se děje?“ chtěl vědět Redhorse. „Proč stojíme? Doved'te nás do hangáru!“

Odpověď však nedostal. Zachery měl dojem, že roboti napjatě poslouchají nějakou zprávu ze svých přijímačů.

„Mně se to nelíbí, pane,“ řekl Lujan. „Roboti navázali s někým spojení.“

„Nejspíš s Burnettem,“ zavrčel zlostně seržant. „Walkerům se nedá věřit.“

„Dostali jste rozkaz doprovodit nás do hangáru, tak to udělejte,“ znovu vyzval roboty Redhorse.

„Rozkaz byl odvolán, vracíme se,“ odpověděl jeden automat. „Stalo se něco, co nás nutí k návratu. Když půjdete dál, budete přepadeni.“

„Přepadení? Kým?“ naléhal plukovník, ale nikdo mu neodpověděl. Roboti se otočili a odcházeli. Od této chvíle museli Pozemšťané spoléhat jen na sebe.

„To je hnusná zrada!“ vykřikl vztekle Velarde. „Kdo by nás tu jinak napadl?“

„Musíme pokračovat stejným směrem, jako doposud,“ rozhodl velitel. „Vrátit se nemůžeme, Burnett myslel svou hrozbu vážně.“

Došli až na konec chodby, napravo byla nějaká rozlehlá hala, nalevo další chodba. Po krátkém přemýšlení se Redhorse rozhodl projít halou.

„Proč se nerozdělíme, mohli bychom hledat oběma směry,“ navrhl Velarde.

„Zůstaneme pohromadě,“ odmítl jeho návrh plukovník. „Třeba se budeme muset rozdělit, když budeme napadeni.“

Zachery se rozhlédl po hale. Bylo to skladiště náhradních dílů a všechny součástky, které tu viděl mu byly známé. Byl to produkt vynalézavosti a tvrdé práce milionů pozemských vědců, techniků a dělníků a tady je viděl ležet v hromadách na regálech, ačkoliv se jich lidská ruka nikdy nedotkla. Zacherymu to připadalo jako výsměch, jako by mu někdo chtěl říci: pohleď jak snadné je všechny ty věci vyrobit, vy, Pozemšťané, jste ničeho nedosáhli.

Zacherymu stoupala krev do hlavy. Je možné, že Pozemšťané stále jen za někým pokulhávají? Kdo to vše vyrobil? Kdo koho napodobuje? Poručík cítil, že tohle uvažování je zavádějící a přinutil se myslet na současnou situaci.

Procházeli chodbičkami mezi regály a Lujan a Velarde zkoušeli všechny dveře, které spatřili, žádné však nevedly do hangáru. *Třeba se nachází v jiném podlaží, nad nimi nebo pod nimi*, uvažoval Zachery. V poručíkovi narůstal vztek. Ta Burnettova proraďná banda zřejmě pouze hledala záminku, proč Pozemšťany povraždit, určitě už na ně čekají na hranicích své části plošiny.

Parral se podíval na ukazatel kyslíku. Spotřeboval již pětinu vyměřeného množství. Znamenalo to, že brzy už musí ukončit hledání, aby se vůbec mohli dostat do části s dýchatelnou atmosférou. *Proklatě*, pomyslel si poručík, *Burnett si může spočítat na minutu přesně, kdy se objevíme. Má všechny, výhody na své straně.*

„Stát!“ zvolal Redhorse. Zachery vzhlédl a zděsil se. Z chodby do skladiště proudili váleční roboti se zbraněmi připravenými ke střelbě. Jsou to snad ti útočníci, kterých se báli Burnettovi roboti?

Ohnivý prst energetického výstřelu zasáhl Spinozu a vytrhl mu z těla kus bioplastu. Tihle roboti nepoužívali narkotizační zbraně! Stříleli aby zabili.

„Okamžitě zpátky!“ vykřikl plukovník. Zachery už zapnul létací aparát a nejvyšší rychlostí letěl uličkou mezi regály pryč. Bylo to rychlejší než utíkat.

„Ten mizera Burnett!“ řval Velarde.

„Tohle nejsou Burnettovi roboti,“ nesouhlasil Redhorse. „On nás dokonce varoval a své roboty stáhl.“

Zachery už nemyslel na hangár a space jet. Teď bylo třeba uniknout pronásledovatelům. Opět se prokázalo, že na plošině působí protikladné síly. Nejdříve je nějací roboti velice přátelsky uvítali, potom se střetli s roboty Walkerů, kteří je zajali a nyní je nějací roboti chtějí zabít. Ke komu patří?

Redhorse, který letěl těsně vedle poručíka, náhle zabočil a Parral ho následoval. Spinoza je předešel, Lujan a Velarde letěli za nimi. Jen díky tomu, že roboti zasáhli nejdříve Spinozu si ostatní zachránili život. Pronásledovatelé se však pomalu blížili.

„Sem, dovnitř!“ zvolal Redhorse. Zachery žasl, jak klidně zní Redhorsův hlas v této beznadějně situaci. Redhorse rozrazil dveře do nějaké tmavé místnosti, ale svítily, zamontované v přílbách, ji stačily osvětlit. Místnost byla klenutá a kabely a potrubí vytvářely u stropu husté pletivo. Na protější straně byly dveře a Redhorse už pronikl do další místnosti. Velarde a Lujan zatím zajišťovali vstupní dveře, pro pronásledovatele to však nemohla být vážná překážka.

Parral byl na okamžik oslněn pronikavým světlem v další místnosti a chvíli mu trvalo, než se zorientoval. Pak uviděl Redhorse a Spinozu jak letí šikmo vzhůru k nějakému otvoru ve stropě.

„Rychle, poručíku,“ zavolal na něj Velarde, který se nečekaně ocitl po jeho boku. Zachery se vztekle ušklíbl, seržant dokázal mnohem zručněji zacházet se svým létacím aparátem. I Lujan ho předhlonil a on se stále ještě motal v osvětlené místnosti.

Konečně se mu podařilo proletět otvorem ve stropě. Před ním byla aspoň třicet metrů široká chodba, do stran vedly četné boční chodby a byla tu spousta dveří. Tady by se mohli pronásledovatelům ztratit.

Redhorse neztrácel čas a zamířil do jedné z bočních chodeb, ostatní za ním, jen Zachery stále zůstal pozadu. *Zatracený agregát*, myslel si, *něco s ním není v pořádku*. Než zabočil do další chodby, ještě se ohlédl a spatřil hlavu prvního nepřátelského robota, jak se vynořila se z otvoru v podlaze.

Jsou nám v patách, uvědomil si.

„Poručíku Parrale!“ uslyšel ve sluchátcích plukovníkův hlas.

„Zůstávám trochu pozadu, pane,“ hlásil a snažil se, aby jeho hlas zněl pevně. „Něco není v pořádku s mým agregátem.“

Redhorse čekal na Parrala, zatímco ostatní letěli dál.

„Nechte mě vzadu, plukovníku,“ protestoval poručík, když se k němu Redhorse snesl. „Je zbytečné, abyste riskoval život, ostatní vás potřebují.“

„Máte přehřátý aparát,“ konstatoval plukovník a vtom nad jejich hlavami prolétl zářivý paprsek. Strop v místě zásahu zčernal.

„Rychle, za ostatními,“ zvolal Redhorse a popadl mladého důstojníka za opasek. Křižovali v letu širokou chodbu, zatímco ji další střely zaplavily nějakým nazelenalým světlem.

„Pozor!“ vykřikl Redhorse a otočil jim jako loutkou. Zachery dostal závrat' a zavřel oči. Když je otevřel, byl v rozlehlém hangáru a uprostřed stála diskovitá loď, přesná kopie space jetu. Vstupní komora byla otevřena a v ní stál seržant Velarde a mával na ně.

Pozdě, říkal si poručík. Vtom byl vržen kupředu, zatímco Redhorse se vrátil ke dveřím, aby je zajistil. Zachery pochyboval, že to má ještě smysl.

Ocitl se ve vstupní komoře ani nevěděl jak. Na jeho zádech něco vzplálo, žár ho spaloval, nemohl dýchat, zvedl ruce, aby si otevřel přílbu, ale nedokázal to. Pak ho pohltila tma. Když procitl, někdo mu sundával přílbu.

„Poprvé jsem našim neznámým nepřátelům vděčen, že staví naše lodě,“ uslyšel říkat seržanta Velarda.

Zachery se rozhlédl. Skutečně všechno okolo poznával. Byl to prostě space jet. Potom se podíval na sebe. Jeho ochranný oblek byl ohořelý.

Lujan se nad ním naklonil a řekl: „Kdybys měl běžný ochranný oblek, tak bys tak dobře nedopadl.“

Zachery se podíval na obrazovku. Kolem space jetu stáli roboti a vypadali bezradně.

„Prozatím jsme v bezpečí, ale dříve nebo později se ti chlapi venku začnou dobývat dovnitř,“ řekl seržant.

„Musíme zmizet, než je to napadne,“ odpověděl Redhorse. „Obsad'te impulzní děla!“

„Co chcete dělat, pane?“ vykoktal Velarde.

„Prostřílíme si cestu ve stěně hangáru,“ odpověděl klidně Redhorse. „Je to jediná možnost. K ovládnutí výstupní komory se již nedostaneme.“

„Při tom ale může být poškozen i náš jet, pane,“ upozornil Velarde.

„Budeme šťastni, když bude jenom poškozen, ty optimisto,“ řekl Lujan.

„Máme docela dobré šance,“ nenechal se vyvést z míry Redhorse. „Zaujměte svá místa. Střílet začnete na můj povel.“

„Dokončil jsem svůj první duchovní test,“ oznámil překvapivě dlouho mlčící Spinoza. „Dohodnout se s Walkery je docela snadné.“

„Zmlkni!“ zařval Redhorse. „Pal!“

Proud energie zasáhl stěnu hangáru a odrazil se. Blesky křižovaly celým hangárem.

„Teplota stoupá!“ vykřikl Lujan. „Vzpěra číslo tři je zničena, rovnováha narušena.“

„Zapněte antigravitační zařízení!“ velel Redhorse.

A vtom se zeď hangáru sesula a obrovský proud energie unikl do prostoru.

„Palbu zastavit!“ rozkázal plukovník. „Co myslíte, Lujane, proletíme tím otvorem?“

„Ne, pane!“ odpověděl technik. „Ale zkusím to.“

„Jakmile budeme venku, zapněte lineární pohon. Jistě nás budou ostřelovat, musíme uniknout do lineárního prostoru co nejdříve. Přelstíme OLD MANA.“

„OLD MANA, pane?“ podivil se Velarde. „Jak jste přišel na to jméno.“

„Mě připadá výstižné,“ řekl Indián. Nikdo z přítomných ovšem nemohl tušit, jak výstižné skutečně je.

Space jet pomalu proletěl proraženým otvorem. Skřípot kovu donutil Zacheryho na okamžik zadržet dech. Všichni napjatě sledovali obrazovku.

„Jsme venku!“ vykřikl radostně Velarde a space jet vystřelil maximální rychlostí kupředu. Zachery ještě nikdy nezažil, že by byl kritický bod zrychlení dosažen tak rychle. V okamžiku diskovitá loď opustila normální časoprostorové kontinuum.

„Dokázali jsme to, my jsme to dokázali!“ řval seržant a přímo vyletěl ze svého křesla.

„Kurz - sektor Červánky,“ klidně rozkázal Redhorse. „Tam se nejspíš rychle spojíme s pozemskými loděmi.“

10.

Rhodan si potřásl rukou se čtyřmi unavenými muži. „Děkuji vám za příkladné nasazení a zprávy o podivném OLD MANOVI, jsou pro nás velice užitečné,“ řekl.

„Bohužel jsme ten výtvar nemohli prozkoumat, měli jsme co dělat, abychom se vůbec zachránili,“ řekl Redhorse. „Nemyslím však, že bychom našim vědcům mohli přinést závažné informace. Na plošině jsme neobjevili nic, co by nepatřilo k vybavení pozemských lodí.“

„Ta podobnost je záhadná,“ zamyšleně pronesl Rhodan. „Tu hádanku asi hned tak nevyluštíme. Snad nám ale pomůže, že Walkeři mohou žít jen na dvou plošinách. Třeba se ty dvě něčím liší od ostatních.“

Zachery poznal, že Rhodan má starosti. Jak by ne. Pozemšťané utrpěli v Roiově soustavě těžkou porážku. Kdo jsou stavitelé těch lodí? Proč se OLD MAN objevil právě tam? Sledují nějaký cíl, nebo to byla náhoda? Ty otázky mu ovšem připadaly závažnější než zkoumání příčin podobnosti pozemské techniky a techniky nepřitele.

„Teď si odpočiňte,“ řekl Rhodan. „Potom podáte podrobnou zprávu, třeba ještě na něco přijdeme.“

Poručík Parral zasalutoval a pospíchal ven z můstku. Byli středem pozornosti a on na to nebyl zvyklý a také jen stěží přemáhal únavu.

„Poručíku Parrale!“ zavolal na něj Redhorse. „Ještě okamžik.“

„Co pro vás mohu udělat, pane?“ zeptal se unaveně Zachery.

„Nic. Jen jsem vám chtěl něco vrátit,“ řekl Redhorse a vytáhl staré kapesní hodinky.

„Děkuji, plukovníku,“ zvolal radostně poručík. „To jsem opravdu rád, že je zase mám.“

„Musíte je natáhnout, zastavily se,“ řekl plukovník.

SLOVNÍČEK PERRYHO RHODANA

Burnett: starý Walker, jejich vůdce.

Carruther: nadporučík, člen posádky BLACK HILLSU. Černovlasý. Zahynul při pokusu o opuštění Rubinu ve space jetu.

Lujan: štíhlý technik, člen posádky BLACK HILLSU. Je mu asi třicet.

Michanelli: člen posádky BLACK HILLSU. Zahynul v Roiově soustavě.

OLD MAN: robot - koordinátor, který velí 12 plošinám. Objevil se i s plošinami v sektoru Červánky v r. 2435 a po mylném závěru místo aby předal techniku Pozemšťanům, k čemuž byl naprogramován, Pozemšťany napadl a začal vyhlazovací válku. Obří robot se svými dvanácti základnami pokrývá plochu tří set kilometrů. Polokoule velitelského stanoviště se tyčí do výšky sta kilometrů a její průměr činí dvě stě kilometrů. Každá základna pojme 840 plavidel galaktické třídy.

Parral, Zachery: poručík, člen posádky BLACK HILLSU, triadvacetiletý (*2412), vysoký a štíhlý. Nejnápadnější na něm bylo zakrnělé levé ucho. Nosil hodně dlouhé vlasy. Sbírá staré kapesní hodinky. Svou sbírku vozil všude s sebou. Vzala za své na BLACK HILLSU.

Puralin: umělá hmota s vlastnostmi přírodního dřeva z níž se na Zemi vyráběl nábytek.

Spinoza: experimentální android Whistler-Company. Člen posádky BLACK HILLSU. Vypadá jako mladý muž.

Velarde, Cafana: seržant, člen posádky BLACK HILLSU. Má podsaditou postavu. Čtyřiačtyřicet let.

Walkerři: bytosti obývající druhou plošinu OLD MANA. Připomínají obrovské, dva metry dlouhé housenky. Těla porostlá srstí neurčité barvy končila hlavou, připomínající tulení hlavu. Měli obrovské oči a široká ústa. Pohyb jim zřejmě umožňovalo šest pavoučích nohou. Těsně za hlavou z trupu vybíhaly dvě silné paže, ruce měly šest prstů.